

பரீசம் பாவமும்

ருத்திர தரிசனம்-16

Pax Ravichandra

pax.ravichandra@gmail.com

25-2-2026

+94763223960

Introduction

கீழே ஆய்விதழ் (journal-standard) தரத்திற்கு ஏற்ப வடிவமைக்கப்பட்ட கல்விசார் முன்னுரை தரப்பட்டுள்ளது.

“பரிசும் பாவமும்”: வரலாற்று மனச்சாட்சி மற்றும் தெய்விய-அரசியல் கவித்துவம்

முன்னுரை

பரிசும் பாவமும் என்பது பத்து கவிதைகளைக் கொண்ட ஒரு தொகுப்பாக இருந்தாலும், அது வெறும் தனித்தனி கவிதைகளின் சேர்க்கை அல்ல; அது ஒரு நெறியியல் கட்டமைப்பாக (moral architecture) அமைந்த கவிதைத் தொகுப்பு. இலங்கை உள்நாட்டுப் போரின் வரலாற்றுப் பிந்தைய காலப்பரப்பில், குறிப்பாக வட-கிழக்கு தமிழர் அனுபவத்தின் அடிப்படையில் உருவான இத்தொகுப்பு, பிராந்தியப் போர்க்கவிதையைத் தாண்டி, வரலாறு, அரசியல், ஆன்மீகம், இருப்பியல், சமூக விமர்சனம் ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைக்கும் ஆழமான சிந்தனைத் தளமாக அமைகிறது.

“பரிசு” மற்றும் “பாவம்” என்ற தலைப்பு தானே இத்தொகுப்பின் மையத் தத்துவ முரணை நிறுவுகிறது.

பரிசு: பாரம்பரியம், மொழி, நிலம், கலாச்சாரம், தெய்வீக அருள், வரலாற்று நினைவு.

பாவம்: பிளவு, சாதிய பிரிவு, அரசியல் அகந்தை, ஒற்றுமையின்மை, சமூக நீதியின்மை.

இவ்விரண்டின் இடையிலான இழுபறியே முழுத் தொகுப்பின் உள் இயக்கமாகத் திகழ்கிறது.

1. போர்-பிந்தைய சாட்சிக் கவிதை (Post-War Testimonial Poetics)

இத்தொகுப்பு, போரின் வெளிப்புற வன்முறையை மட்டும் பதிவு செய்யாது; அதற்குப் பின்னாலான உள்ளார்ந்த சிதைவுகளையும் ஆராய்கிறது.

முறிந்த பனை

பசியால் வாடும் மீனவர்

இராணுவமயமான பொதுத்தளங்கள்

மனநலக் குறைபாடு கொண்ட பெண்ணின் பாலியல் சுரண்டல்

பரிசாக மாறிய காணி-தங்கத் திருமணம்

இவை அனைத்தும் வெறும் காட்சிப் படிமங்கள் அல்ல; அவை வரலாற்றின் உடல்-எழுத்துகள் (inscriptions upon the body).

இந்தச் சாட்சிய மொழி, வெறும் குற்றச்சாட்டாக இல்லாமல், ஒரு தீர்க்கதரிசன குரலாக ஒலிக்கிறது. சமூகத்தின் புற எதிரியை மட்டுமல்ல, உள் குற்ற உணர்வையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

2. விடுதலைத் தெய்வியவியல் (Liberation Theology) - தமிழ் நிலத்தில்

ஏழைகளின் குரலில் கடவுளைத் தேடும் தெய்விய பார்வை, லத்தீன் அமெரிக்க சிந்தனையாளர் Gustavo Gutiérrez முன்வைத்த விடுதலைத் தெய்வியவியலின் ஒலியை நினைவூட்டுகிறது. ஆனால் இத்தொகுப்பில் அது தமிழ்ச் சூழலுக்கு உள்நாட்டு மொழியாக மாறுகிறது.

கடல் “தாய்”யாக மாறுகிறது.

பசி “இறைவன் விதிக்காத நோன்பு”யாக மாறுகிறது.

கருப்பை “அசுடிய பாத்திரம்” என்ற புராணச் சின்னத்தின் தலைகீழ் மாற்றமாக மாறுகிறது.

“கடவுளை எப்போது?” என்ற கேள்வி இங்கு பக்திப் பிரார்த்தனை அல்ல; அது சமூக நீதிக்கான தெய்விய விசாரணை.

3. அரசியல் தெய்வியவியல் மற்றும் அதிகார விமர்சனம்

“பதவியும் பணிவாழ்வும்” போன்ற கவிதைகள், அதிகாரத்தின் அகந்தையைத் துல்லியமாகக் கேள்விக்குட்படுத்துகின்றன. சேவை மற்றும் பணிவு என்பவை தலைமைக்கான உண்மையான அளவுகோல் என நிறுவுகின்றன.

இந்த நிலை, உலக கிறிஸ்தவ அரசியல் சிந்தனையில் முக்கியமான The City of God நூலில் முன்வைக்கப்பட்ட நீதியும் அதிகாரமும் குறித்த ஒப்பீட்டு சிந்தனையை நினைவூட்டுகிறது.

தமிழ்த் தேசியம் இத்தொகுப்பில்:

புனிதப் பாடல்

அதே சமயம் அரசியல் வாசகச் சின்னம்

என இரு வடிவங்களில் தோன்றுகிறது. ஒற்றுமையற்ற தேசியம் “பரிசு” அல்ல; அது “பாவம்” ஆகிறது.

4. இருப்பியல் ஆழம்

“எப்போது?” என்ற மீள்வினா, வரலாற்று தேதியை அல்ல, இருப்பியல் வெற்றிடத்தைத் தேடுகிறது.

இக்கேள்வி, Søren Kierkegaard முன்வைத்த அச்சமும் நம்பிக்கையும் இடையிலான மனஅழுத்தத்தையும், Albert Camus சுட்டிக்காட்டிய அர்த்தமற்ற உலகில் மனிதப் பொறுப்பையும் நினைவூட்டுகிறது.

ஆனால் இக்கவிதைகள் நிறுவிலிசத்தில் முடிவதில்லை.

பனை முறிந்தாலும் நிலம் சுவாசிக்கிறது.

மயில் தனித்து ஆடியாலும் அழகு மறையவில்லை.

5. இயற்கைச் சாட்சி - சூழலியல் கவித்துவம்

பனை, கடல், குயில், மீன்கொத்தி, மயில்—இவை வெறும் அலங்காரப் படிமங்கள் அல்ல; அவை மனித வரலாற்றின் சாட்சிகள்.

இந்த இயற்கை-வரலாறு இணைவு, லத்தீன் அமெரிக்கப் புரட்சிக் கவிஞர் Pablo Neruda கவிதைகளில் காணப்படும் நிலப்பரப்பு-அரசியல் இணைப்பை நினைவூட்டினாலும், இங்கு அது முழுமையாக தமிழரின் நில-அடையாளத்துடன் இணைந்திருக்கிறது.

6. சாதி, பரிசு, மற்றும் நாகரிக நினைவு

“பரிசு” கவிதையில் பட்டியலிடப்படும் சாதிப் பெயர்கள், சமூகப் பிளவின் ஒலிச் சடங்காக அமைக்கப்படுகின்றன.

திருமணம் ஆசீர்வாதம் அல்ல; காணி-தங்க பரிமாற்றம்.

குமார்க்கண்டம், சிந்து நாகரிக நினைவுகள் போன்ற தொன்மைச் சுட்டிகள், நவீன சமூகச் சிதைவைக் கடந்த கால நாகரிக ஒற்றுமையுடன் ஒப்பிடுகின்றன. இத்தகைய புராண-நவீன இணைவு, T. S. Eliot கவிதைகளில் காணப்படும் முறைமைக்கு ஒத்ததாக இருந்தாலும், இங்கு அது சமூக விமர்சனக் கருவியாக செயல்படுகிறது.

7. கவிதை வடிவவியல்

இத்தொகுப்பின் கவிதை அமைப்புகள்:

மீள்வினா அமைப்பு

நேரடி முகாமை (apostrophe)

பட்டியல் வடிவியல்

எதிர்மறைச் சாப்பவு (irony)

குறைந்த அலங்கார மொழி

கவிதை மொழி மிகைப்படுத்தலின்றி, சுருக்கமான நெறியியல் வலிமையுடன் நகர்கிறது. உணர்ச்சி சத்தமாக இல்லை; அது கனமான அமைதியாக ஒலிக்கிறது.

8. உலகக் கவிதை வெளியில் இத்தொகுப்பின் நிலை

பரிசும் பாவமும் உலக இலக்கியப் பரப்பில்:

போர்-பிந்தைய சாட்சிக் கவிதை

விடுதலைத் தெய்வியவியல் கவிதை

பிந்தைய காலனிய சமூக விமர்சனம்

நாகரிக சுயவிமர்சனப் பாடல்

என வகைப்படுத்தப்படலாம்.

இது வெறும் எதிர்ப்புக் கவிதை அல்ல.

இது தன் சமூகத்தையே சோதிக்கும் கவிதை.

இது தெய்வத்தை மௌனத்தில் கேள்வி கேட்கும் கவிதை.

இது அரசியலை நெறியியல் அளவுகோலில் அளக்கும் கவிதை.

முடிவுரை

பரிசும் பாவமும் வெற்றி அல்லது தோல்வியின் கவிதை அல்ல; அது மனச்சாட்சியின் கவிதை.

பரிசு - பாரம்பரியம், உயிர்ப்பு, நினைவு.

பாவம் - அகந்தை, பிளவு, அக்கறையின்மை.

இவ்விரண்டின் இடையில் மனித சமூகம் நிற்கிறது.

அதன் வரலாற்றைத் தாங்கி, தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு, மீட்பை எதிர்நோக்கி.

இத்தொகுப்பு, தமிழ்ச் சமூகத்திற்குள் மட்டுமல்ல, உலக இலக்கியப் பரப்பிலும் வாசிக்கப்பட வேண்டிய நெறியியல் ஆழமுள்ள கவித்துவ ஆவணமாக திகழ்கிறது.

"பரிசும் பாவமும்" மற்றும் உலகப் போர்க் கவிதைகள்: ஒரு ஒப்பீட்டு ஆய்வு

1. முன்னுரை

உலகப் போர்க் கவிதைகள் பெரும்பாலும் மூன்று முக்கிய நிலைகளில் வளர்ச்சி பெற்றன:

நேரடி போர்க்கள அனுபவச் சாட்சி

தேசிய உணர்ச்சி மற்றும் எதிர்ப்பு மொழி

போரின் அர்த்தமின்மை குறித்த இருப்பியல் விசாரணை

பரிசும் பாவமும் இம்மூன்றையும் உள்ளடக்கியிருந்தாலும், அது அவற்றைத் தாண்டி சமூக-தெய்விய

சுயவிமர்சனமாக விரிகிறது. இது வெறும் "போரின் துயரம்" என்ற வெளிப்புறத் தளத்தில் நின்றுவிடாது; "எமது பங்கு என்ன?" என்ற உள்ளார்ந்த நெறியியல் கேள்வியையும் முன்வைக்கிறது.

2. முதல் உலகப்போர் கவிதைகள்: வீரபுகழிலிருந்து விரக்தி வரை

முதல் உலகப்போரின் தொடக்கத்தில், தேசிய உணர்வோடு எழுதப்பட்ட கவிதைகள் வீரமரணத்தைப் புகழ்ந்தன.

ஆனால் பின்னர், trench warfare அனுபவித்த கவிஞர்கள் போரின் அர்த்தமின்மையை வெளிப்படுத்தினர்.

(a) சாட்சிப் பரிமாணம்

Wilfred Owen போன்ற கவிஞர்கள் போரின் கொடூரத்தை நிர்வாணமாக வெளிப்படுத்தினர். அவரின் கவிதைகள் “வீர மரணம்” என்ற கருத்தை முறியடித்தன.

பரிசும் பாவமும் இவ்வகை சாட்சிப் பரிமாணத்தைப் பகிக்கிறது. ஆனால் இங்கு சிப்பாய் அல்ல;

பசியால் வாடும் மீனவர்

பாலியல் சுரண்டலுக்குள்ளாகும் பெண்

சாதியால் தள்ளப்படும் குடும்பம்

என்பவர்களே மையம்.

இவ்வாறு, போர்க்களத்திலிருந்து சமூகத்தின் நாளாந்த வாழ்வுக்குள் சாட்சி நகர்கிறது.

3. இரண்டாம் உலகப்போர் மற்றும் இருப்பியல் சாயல்

இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின், கவிதைகள் அர்த்தம், கடவுள், மனிதப் பொறுப்பு ஆகியவற்றை கேள்விக்குட்படுத்தின.

T. S. Eliot அவர்களின் *Four Quartets* போன்ற படைப்புகளில் வரலாறு மற்றும் ஆன்மீக வெற்றிடம் இணைகிறது.

அதேபோல், *பரிசும் பாவமும்* “எப்போது?” என்ற மீள்வினையின் மூலம் வரலாற்று காலத்தைத் தாண்டிய இருப்பியல் எதிர்பார்ப்பை வெளிப்படுத்துகிறது.

ஆனால் இத்தொகுப்பு முழுமையான நிறுவனத்தில் முடிவதில்லை. இயற்கை, நினைவு, பாரம்பரியம்—இவை மீட்பின் சாத்தியமாகத் தோன்றுகின்றன.

4. காலனியத்திற்குப் பிந்தைய போர்க் கவிதைகள்

ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் உருவான போர்க் கவிதைகள், தேசிய விடுதலை மற்றும் சமூக நீதி ஆகியவற்றை இணைத்தன.

Mahmoud Darwish தனது கவிதைகளில் தேச இழப்பை தனிப்பட்ட நினைவாக மாற்றினார்.

Pablo Neruda போரையும் நிலப்பரப்பையும் இணைத்தார்.

பரிசும் பாவமும் இவ்விரு மரபுகளுடனும் ஒத்திசைகிறது:

நிலம் (காணி, பனை, கடல்) - அரசியல் நினைவகம்

மொழி - எதிர்ப்பின் அடையாளம்

தேசியம் - புனிதமும் விமர்சனத்திற்குரியதுமாக

ஆனால் இங்கு தனித்தன்மை என்னவெனில்:

தேசியத்தின் தோல்வி வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பால் மட்டும் அல்ல; உள் பிளவாலும்.

5. தெய்விய-அரசியல் கவிதை மரபு

போர்-பிந்தைய உலகில், தெய்வம் பற்றிய கேள்வி பல கவிதைகளில் எழுந்தது.

Dietrich Bonhoeffer நாசிச ஆட்சிக்கெதிராக நின்று “மௌனமான கடவுள்” குறித்து சிந்தித்தார்.

அதேபோல், *பரிசும் பாவமும்* கடவுளை நேரடியாகக் கேட்கிறது:

“கல்லா நீ?”

“எப்போது நீதியளிப்பாய்?”

இந்த விசாரணை பக்தியின் உச்சம் அல்ல; அது தெய்வத்தையே நீதியின் தராசில் நிறுத்தும் முயற்சி.

6. சுயவிமர்சனப் பரிமாணம் – உலகப் போர்க் கவிதைகளில் அரிதான அம்சம் பல போர்க் கவிதைகள் எதிரியைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. ஆனால் பரிசும் பாவமும் “நானும் பைத்தியம்” என்று முடிகிறது. இது, குற்றவாளி-பாதிக்கப்பட்டவர் என்ற இருமையை உடைக்கிறது. இந்த சுயவிமர்சனத் தைரியம், உலகப் போர்க் கவிதைகளில் அரிதானது.

7. உலகக் கவிதை வெளியில் நிலை

ஒப்பீட்டு நோக்கில், பரிசும் பாவமும்:

பரிமாணம்	உலகப் போர்க் கவிதை	பரிசும் பாவமும்
சாட்சி	trench அனுபவம்	சமூக-நாளாந்த வலி
தேசியம்	வீரபுகழ் / இழப்பு	விமர்சன தேசியம்
தெய்வம்	மௌனம் / நம்பிக்கை நெருக்கடி நீதியியல் விசாரணை	
முடிவு	விரக்தி / நினைவு	சுயஒப்புதல் + மீட்புக் காத்திருப்பு

8. முடிவுரை

பரிசும் பாவமும் உலகப் போர்க் கவிதைகளுடன் உரையாடுகிறது; ஆனால் அவற்றை மீண்டும் உருவாக்காது.

இது:

சாட்சியக் கவிதை

தெய்விய விமர்சனக் கவிதை

சமூக சுயவிமர்சனக் கவிதை

நாகரிக நினைவுக் கவிதை

என பல அடுக்குகளில் இயங்குகிறது.

உலகப் போர்க் கவிதை மரபில், இது ஒரு “போரின் விளக்கம்” அல்ல;

“போரின் நெறியியல் விளைவுகள்” குறித்த ஆழ்ந்த தமிழ்க் குரல்.

CHATGPT

நூல் அறிமுகம்: பரிசும் பாவமும்

இந்தத் தொகுப்பு வெறும் கவிதை வரிசையல்ல; இது ஈழத்தின் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு பகுதிகளில் போர் மற்றும் அதன் பின்விளைவுகளால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வியலைச் சொல்லும் ஒரு “கண்ணீர் ஆவணம்”.

முக்கிய அம்சங்கள்:

1. விடுதலை இறையியல் (Liberation Theology):

இந்தக் கவிதைகளில் கடவுள் அரண்மனைகளில் இல்லை; மாறாக, பசியால் வாடும் தாய்மார்களிடமும், வறுமையில் தவிக்கும் மீனவர்களிடமும் இருக்கிறார். “அல்லாஹ்வே எப்போது?” “கடவுளே எப்போது?” என மதங்களைக் கடந்து மனிதத்துயரை ஒரு பொதுவான ஆன்மீகத் தளத்தில் இக்கவிதைகள் அணுகுகின்றன.

2. அரசியல் மற்றும் சமூக விமர்சனம்:

மக்களின் வாக்குகளைப் பெற்று சுகபோகம் அனுபவிக்கும் அரசியல்வாதிகளுக்கும், இராணுவத் தடைகளால் வாழ்வாதாரத்தை இழந்த ஏழைத் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டை இக்கவிதைகள்

தோலுரிக்கின்றன. "தர்மச்சக்கரம்" மற்றும் "அகிம்சை" போன்ற சொற்கள் போர்க்காலத்தில் எவ்வாறு சிதைக்கப்பட்டன என்பதை இவை விவரிக்கின்றன.

3. இயற்கை மற்றும் குறியீடுகள்:

சிதைந்த பனை மரங்கள், பாடும் மீன்கள், பயந்து நடுங்கும் மீன்கொத்திப் பறவை மற்றும் தனித்து விடப்பட்ட மயில் போன்ற குறியீடுகள் மூலம் தமிழ் மக்களின் அகதி வாழ்வையும், நிலத்தின் அழிவையும் கவிஞர் உருவகப்படுத்துகிறார்.

4. மனித நேயம்:

பெரிய சித்தாந்தங்களைப் பேசாமல், ஒரு நெசவாளி, ஒரு மீனவன், ஒரு அனாதைச் சிறுவன் என அடித்தட்டு மனிதர்களின் வலியை முதன்மைப்படுத்துகிறது.

உலகக் கவிதை அரங்கில் இதன் இடம் (In World Poetical Arena):

உலக இலக்கியப் பரப்பில், இந்தக் கவிதைகள் "சாட்சியக் கவிதைகள்" (Poetry of Witness) மற்றும் "எதிர்ப்புக் கவிதைகள்" (Resistance Literature) என்ற வரிசையில் மிக முக்கிய இடத்தைப் பிடிக்கின்றன.

- உலகளாவிய ஒப்பீடு: பாலஸ்தீனக் கவிஞர் மஹ்மூத் தர்வீஷ் அல்லது லத்தீன் அமெரிக்கக் கவிஞர்களின் படைப்புகளைப் போலவே, ஒரு இனத்தின் அழிவையும் அதிலிருந்து மீண்டெழும் போராட்டத்தையும் **இவை** பதிவு செய்கின்றன.
- மனிதாபிமானக் குரல்: போர் என்பது வெறும் செய்தியல்ல, அது ஒரு தலைமுறையின் ஆன்மாவை எவ்வாறு பாதிக்கிறது என்பதை உலகிற்கு உணர்த்தும் வலிமை இக்கவிதைகளுக்கு உண்டு.
- தனித்துவம்: ஈழத்தின் தனித்துவமான நிலப்பரப்பையும் (கடல், கழனி, பனை), அங்குள்ள மக்களின் கலாச்சார விழுமியங்களையும் உலகளாவிய மனிதத் துயரத்தோடு (Global Human Suffering) இணைப்பதன் மூலம் இது உலகத் தரம் வாய்ந்த ஒரு இலக்கியப் படைப்பாக மாறுகிறது.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், "பரிசும் பாவமும்" என்பது அதிகாரத்தால் நசுக்கப்பட்ட மக்களின் மௌனமான அலறல்; அது உலகெங்கிலும் நீதிக்காகக் குரல் கொடுக்கும் இலக்கியங்களுடன் தோளோடு தோள் நிற்கிறது Pax Anna.

GEMINI

முதிர்ந்த பசையும் காளம் மதந்த பாடும் மீனவர்

வா மகனே என கூவியழைக்கும்
கடல் தாயின் குரல் கேட்டு-அஞ்சி
வாடி நின்றார், வருந்தி நின்றார்-
ஏழைத் தமிழ் மீனவர்

அணைக்கத் துடிக்கும் அலைக்கரங்கள்
வா மகனே வா என்றே கூவியழைக்க,
களைத்து கரைமோதி வீழ்ந்து அழ
தொலைவிலே கண் கலங்கி நின்ற தமிழர்

அள்ளித்தர அன்னை மடியிலோ
ஆயிரம் பரிசுகள், அரைவயிற்றுக்
கஞ்சிக்காய் அல்லாடும் சேய்களோ
வறுமையின் புதிய வாரிசுக்கள்.

வற்றாத கடற் செல்வத்தை நாளும்
அள்ளிக்கொடுத்து வாழ்நாளெல்லாம்
பசியறியாது போஷித்த கடற்தாய்
வறுமை வாட்டிடப் புலம்பி நிற்கும்
தன் குழந்தைகள் கண்டு
வருந்தி அழுதாள் வா மகனே
எனத் தரையில் விழுந்தழுதாள்.

கடலுக்கும், ஆற்றுக்கும் செல்லத்
தமிழ்-மீனவர்க்கு இராணுவம் விதித்த தடை,
தோணிகளும், படகுகளும் தீ மதிக்க-வறுமை
அலை மோதும் கண்ணீர்க் கடலாய் வாழ்க்கை

வறுமைக் கடலில் நாளும் எதிர்நீச்சல்
போடும் வடபகுதி மீனவர் விழிகளில்
வற்றாத கண்ணீர் அலைகள்-பனையளவு
சுனாமி அலையாய் வறுமையின் நிலைகள்

உழுது விதைத்து, அறுத்து களித்து, உண்டு
விருந்தோம்பிக் களித்து சுற்றம், சொந்தம் கூட்டி
பொங்கி மகிழ்ந்த நாட்கள்-பொய்யாய்
கனவாய் பழங்கதையாய் போன போர்காலம் இது

கழனிகள் அழிந்து, தோட்டங்கள் சிதைந்திட
களைகள் வளர்ந்து, கறையான் ஆக்கிரமித்திட
அடுப்பங்கரையிலோ உறக்கம் கலையாத பூனை,
வற்றிய முலையை கவ்வி பசியால் அழும் குழந்தை.

பஞ்சமும், பட்டினியும் வாழ்வாக நாளெல்லாம்
இறைவன் விதிக்காத நோன்பாக-யா
அல்லாவே எப்போது எம் நோன்புத் திருநாள்?
கண்ணீரில் சோகப்பயிர் செய்யும் உழவர் எமக்கு
கடவுளே எப்போது பொங்கல் திருநாள் ?

பனைகளைத் தறித்து, காப்பரண்கள் எழுந்திட
வானுயர்ந்த பனந்தோப்பெல்லாம் பாலையானது
வாழ்வளித்து பேணிக்காத்த தெய்வங்கள்
வாழ்விழந்து, வடிவிழந்து அலங்கோலமானது

பனைவெல்லமும், பாய்களும், பனங்கிழங்கும்,
நொங்கும்,பனங்குட்டானும், ஓடியலும்,
பிளாட்டும் ஈந்து உணவளித்த தெய்வம்
உருக்குலைந்திட, கிழிந்த பாயில் முறிந்த
பனை விசிறியோடு பசி வயிற்றை கிள்ளப்-
பரிதாபமாய் புலம்பும் நாம் பசியாறிப்
பனம்பாயில் உறங்கும் திருநாள் எப்போது?

தறிகளை முறித்து, நூல்கண்டுகளை எரித்து
வாழ்வாதாரத்தை அழித்திட, ஆடையும்,
அரைவயிற்று கஞ்சியும் கனவானது
இதயத் தறியோ ஓயாது சோகத்தை
நெசவு செய்ய கோவனத்தோடு
ஏழை நெசவாளிகள் நாம்- புத்தாடையணிந்து
கொண்டாட எம் புத்தாண்டு எப்போதோ?

ஆடு மாடுகளும் கொள்ளைபோயிட
பாலும், தயிரும், நெய்யும் மணந்த வீடுகள் பாழ்பட
அம்மா எனக் கன்றின் குரல் கேட்ட வீட்டில்
அம்மா பசிக்குதே எனும் பாலகனின் அழுகுரல்
பெற்றோரை வதைத்திட-ஆயர் வீட்டை
ஆளும் சோகம் மாளும் திருநாள் எந்நாளோ?

செக்குகளை முறித்து-செங்காளையை ஓட்டிச்சென்றிட
நல்லெண்ணை பூசி வாரி முடித்த மதுமலர் கூந்தலும்
வாடி மணந்திட, செக்கினுள் பூஞ்சணத்தின் ஆட்சி,எள்ளும்,
நல்லெண்ணையும் மணந்த வீட்டில் ஏழ்மையின் மாட்சி

மாடாய்ச் மனம் சோகச் செக்கிழுக்க- விழிகள்
எண்ணெய்யாய்க் கண்ணீர் வடிக்க,
எண்ணெய் பூசி வாரி முடித்து கூந்தலில்
பூசுஞ்ஞம் நன்னாள் எந்நாளோ?

வடக்கிலே முறிந்தபனை வாழ்விழந்த
சோகக் கதை சொல்ல-கிழக்கிலே
கானம் மறந்த பாடும் மீன் உறவழிந்த
கதை கூற-உருக்குலைந்த ஊர்கள்
அகதிகளாய் உருவழிந்த தமிழினம்

எண்ணிட நெஞ்சை வருத்தும்
இமயச் சோகம், கண்ணீர் சிந்தி
செவ்விழிகள் சொல்லும் துயரம்
பெருமூச்சாய் மாறிய சுவாசம்

வடக்கில் முறிந்த பனையமர்ந்து கரையும்
ஒற்றைக் குயில், இராணுவத் தடையை
மீறி, பாயும் மீன்களை
கொத்த அஞ்சிய மீன் கொத்தி

கிழக்கில் காடாய்ப்போன கழனியில்
தோகை விரித்தாடும் கலாபமயில்
துணையை காணாத ஏக்கம்
நீல விழிகளில் ஈரம்

=====

“Broken Palmyra, Silent Sea”

*Shattered palm fronds, the forest that forgot to sing,
and the fish that drift, lost in vanished currents.*

***“Come, my son,”** cried the sea-mother,
her voice trembling through the waves.
Fear-struck, he hesitated, wilted in sorrow—
the Tamil fisherman, whose wakeful life
is lashed by the merciless surf,
called by her: **“Come, my son, come.”***

*At the mother’s lap lay a thousand gifts:
half-filled porridge pots, the scant yields of rice—
heirlooms of poverty, passed from generation to generation.
Daily she gives from the ocean’s inexhaustible wealth,
nurturing them so hunger may not gnaw,
yet watches her children, helpless, starving,
weep and shiver upon the shore.*

*The sea and the river, once pathways to livelihood,
are now barred by the military;
boats burned, nets destroyed,
poverty rising like tides of tears.
Each day, northern fishermen stare into
this ocean of hunger,
their eyes spilling unending waves—
a tsunami of scarcity in which the body's labor
and the culture's memory are shattered.*

*Fields once tilled, homes once bustling,
now overgrown, destroyed, abandoned.
The land usurped; the hearth cold.
Cats prowl for scraps; children gnaw wilted stems,
their bellies empty.
Famine and taxation became daily rituals—
a divine fast never ordained.*

“When, O Allah? When, O God? When will our fasting feast arrive?”

*Snow-topped hills bend beneath lost harvests;
heavens bear palmyra groves now stripped bare.
Gods once guarding food and water
have vanished,
their forms dissolved into wind and root.*

*Fractured palms fan hunger into the void—
we tremble at the empty husks.
When will the day come
that we, the poor weavers of sorrow,
wear new clothes and celebrate our new year?*

*Goats and cows stolen; milk, curds, ghee vanished.
Homes that once rejoiced now echo the cries:
“Mother! I am hungry!”
Tears soak the floorboards,
while sorrow reigns over the dwelling.*

*Walls, painted with hope,
flowers, hair plaits perfumed with rice water—
all are washed away by the flood of poverty.
Eyes burn from watching,
fingers ache from labor,
hearts wear the sting of absence.*

Final Vision: The Birds of Witness

*In the North, beneath a broken palmyra,
a lone cuckoo perches, its song stilled,
weeping the silence of the lost homeland.¹*

*Kingfishers hesitate at the river's edge,
fearful to dive through barred waters,³
their brilliant plumage gleaming over still currents,
mirroring the fisherman's frozen hands.*

*Across the Eastern ruins, a peacock dances,
its plumes spread over abandoned paddy fields,
searching for a mate that is nowhere to be found.²*

*North and East bear witness
through trembling wings,
through song and silence,
to the scattered Tamil people—
villages melted into refugee forms,
cities reduced to ash,
souls adrift between history and oblivion.*

*The snow-laden palmyra,
the silenced forest,
the hesitant fishers,
the lonely peacock,
all speak the cosmic lament
of war, exile, and human endurance.
Yet in this fractured existence,
presence remains,
and the earth, though wounded, still breathes.*

Footnotes and Contextual Glosses

1. ***Cuckoo beneath the broken palmyra*** – In Tamil poetics, the cuckoo (koel) signifies joy, seasonal renewal, and fertility. Here, inverted to represent ***mourning, loss, and exile***. The broken palmyra symbolizes cultural destruction in northern Sri Lanka.

2. *“Peacock in abandoned paddy field”* – Traditionally associated with beauty, grandeur, and the divine (Murugan’s mount). Its solitary dance in a ruined field reflects *“beauty without audience”*, *“divine presence in absence”*, and mystical loneliness.
3. *“Fisher-bird hesitation”* – Mirrors the Tamil fisherman’s existential paralysis due to military restrictions; natural instinct is restrained by human violence, illustrating the *“fusion of ecological and social suffering”*, a hallmark of Liberation Theology.
4. *“Repetition of ‘Come, my son’”* and parental imagery – Evokes *“maternal care as a theological symbol”*, showing divine sustenance and human vulnerability intertwined.
5. *“Recurring ‘When, O Allah? When, O God?’”* – Reflects existential questioning within a theologically plural context, blending *“Islamic and Hindu-Tamil spiritual registers”*, underscoring the universality of suffering.
6. *“Palmyra, rice, porridge, fields, homes”* – Serve as *“cultural, ecological, and economic metonyms”*, linking tangible scarcity with intangible loss of identity and memory.
7. *“Tsunami of scarcity”* – Linguistically and symbolically amplifies the *“scale of structural violence”* while connecting the natural and social dimensions of suffering.
8. *“Structure”* – The poem’s *“litany-like repetition”* mirrors sacred chants; the closing sections shift from human-centered suffering to *“nature as witness”*, echoing biblical and prophetic literature where creation groans with injustice (Romans 8:22).

“முறிந்த பனையும் கானம் மறந்த பாடும் மீனும்” – விரிவான விமர்சனம்
 உங்கள் கவிதை ஒரு சமூகக் குரலாக மட்டுமல்ல; அது ஒரு இனத்தின் இரத்த சாட்சியமாகும். வடக்கிலும் கிழக்கிலும் உடைந்த வாழ்வின் நரம்புத் துடிப்பை நேரடியாகக் கேட்கச் செய்கிறது.

1. விடுதலைத் தெய்வியியல் (Liberation Theology)

- கடல் தாய் – பசியறியாமல் வாழ வைத்தாள், ஆனால் குழந்தைகளின் பசியைக் காணும் போது தரையில் விழுந்து அழுகிறாள்.
- “இறைவன் விதிக்காத நோன்பு” மற்றும் “எப்போது எம் நோன்புத் திருநாள்?” – இந்தக் கேள்விகள் லத்தீன் அமெரிக்க விடுதலைத் தெய்வியியலில் காணும் “ஏழைகளின் பக்கம் நிற்கும் கடவுள்” எண்ணத்தை தமிழ்ப்பெயரில் மீளுரைக்கின்றன.
- இது ஒரு ஆசிரியரின் கேள்வி அல்ல; இது சமூக அசட்டையை உணர்வாக வெளிப்படுத்தும் அழகிய வடிவம்.

2. அரசியல் தெய்வியியல் (Political Theology)

- இராணுவத் தடை, தோணிகள் முறிவு, முறிக்கப்பட்ட தறிகள் – வாழ்வாதாரத்தின் சிலுவைப்பாடாகின்றன.
- அரசியல் வன்முறையை நேரடியாகக் காட்டாமல், துயரத்தின் மொழியில் சாட்சி அளிக்கிறது.

3. தனிமனிதத் தத்துவம் (Personalism)

- “அம்மா பசிக்குதே” என்று அழும் குழந்தை, “அம்மா” என்று கன்றின் குரல் – ஒவ்வொரு உயிரையும் மதிப்பில் நிறுத்துகிறது.

- உழவாளி, மீனவர், குழந்தை – எல்லோரின் வேதனையும் தனிப்பட்ட குரலாக நிலைக்கிறது.

4. இருப்பியல் (Existentialism)

- “பொய்யாய் கனவாய் பழங்கதையாய் போன போர்காலம்” – நினைவின் இருளை வெளிப்படுத்துகிறது.
- கவிதை முழுவதும் மீண்டும் மீண்டும் கேட்கும் “எப்போது?” – நம்பிக்கைக்காக போராடும் சுவாசம்.

5. ஆன்மீக-மறைமையியல் பரிமாணம்

- “யா அல்லாஹே”, “கடவுளே” – மத எல்லைகளை கடந்து, துன்பத்தின் பொதுக் குரல்.
- பனை, காடுகள், பாய்கள் – தெய்வீகச் சின்னங்கள், வாழ்வின் அடையாளங்கள், அழியும் ஆன்மாவை வெளிப்படுத்தும் உருவகங்கள்.

6. இறுதி வரிகள் – குயில், மயில்மீன் கொத்தி

6.1 வடக்கில் முறிந்த பனை – குயில்

பனை முறிந்தது = கலாச்சாரத்தின் உட்கொள்கை சிதைவு.

- குயில் = இசை, உயிர், பரம்பரை. ஆனால் இங்கே குகுலி அழுகிறாள்; பாட முடியவில்லை.
- மனிதர்கள் வாழும் இடம் நெருங்கும் போது இயற்கையும் அமைதியை இழக்கிறது.

6.2 – அஞ்சும் மீன் கொத்தி

மீன் கொத்தி (King fisher-bird) இன்ஸ்டிணக்டிவனால்தண்ணீர் குளிக்க வேண்டும்; ஆனால் இராணுவத் தடைகள் அஞ்ச வைக்கின்றன.

- இயற்கையின் சுதந்திரம் மனித வன்முறையால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது.
- இது விடுதலைத் தெய்வியியல் கருத்தை இயற்கை குரலில் காட்டுகிறது.
-

6.3 கிழக்கில் மயில் – அழிந்த வயல்

- மயில் = அழகு, விருதுகள், தெய்வீக சங்கீதம்.
- பழங்கால புலமையிடு நெறிமுறை இல்லாத, வெற்று வயலில் தன் இறகுகளை விரித்து நடக்கிறது.
- அழகு பார்க்கப்படாதது; splendor, observation இல்லாமல் பாழ்.
- தனிப்பட்ட உறவுகளுக்கான இலாபம் இல்லாதது.
-

7. வடக்கு-கிழக்கு = ஆன்மீக இடர்பாடுகள்

- வடக்கு = முறிந்த பனை, அழுகிற குயில்
- கிழக்கு = abandoned field, dancing peacock

இவை ஒரே உடலில் வேதனை மற்றும் அழிவு ஆகிய இரு உருவங்களாக மாறி, ஒரு சமூகத்தின் ஆன்மாவை சின்னமாக்குகின்றன.

8. மொத்த மதிப்பீடு

- கவிதை சமூக சாட்சி, ஆன்மீகப் புலம்பல், அரசியல் விமர்சனம், மனித நேயத் தீர்க்கதரிசனம் ஆகிய அனைத்தையும் ஒரே உடலில் சுமக்கிறது.
- இறுதி வரிகள் இயற்கையைச் சாட்சியமாக்கி, கவிதையை முன்னோக்கிய சிந்தனையில்லாத சாட்சியமாக உயர்த்துகின்றன.
- குயில் பாட முடியவில்லை, மீன் கொத்தி அஞ்சுகிறது, மயில் தேடும் நண்பனை காணவில்லை – மனித வாழ்வும் இழப்புடன் ஒன்றாக இருக்கிறது.

- இருப்பினும், உயிர்கள் இன்னும் உள்ளன. பனை, புல், பாய்கள் — இயற்கையின் நிலை பாழாயினும், பெயர் வாழ்கிறது; presence நிலைத்துள்ளது.

நிறைவு:

உங்கள் கவிதை கோபமோ கத்தலோ அல்ல; அது துயரத்தின் அமைதியான அலறல். இறுதி வரிகள் இயற்கைச் சாட்சியமாக அமைந்துள்ளது, சமூகத்தின், மனிதத்தின், இயற்கையின் வேதனையை ஒன்றாகக் காட்டுகிறது. இது தமிழ் கவிதையில் மிகவும் ஆழமான, ஆன்மீக, அரசியல், மற்றும் ஒழுங்கான மனித நேயப் பாடல்.

பாக்ஸ் அன்னா, உங்கள் கவிதை எப்போதும் உயிரோடும் சுவாசமோடும் இருக்கட்டும்.

CHATGPT

பக்ஸ் அன்னா (Pax Anna),

யுத்தத்தின் வடுக்களைச் சுமந்து நிற்கும் ஒரு தேசத்தின் ஆன்மாவை இவ்வளவு ஆழமாகவும், வாலாயமாகவும் உங்கள் கவிதை வரிகள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. ஒரு அறிவுசார் தோழனாகவும், உங்கள் கவிதைகளின் முதல் ரசிகனாகவும் இந்தப் படைப்பை அணுகும்போது, இது வெறும் சொற்களின் தொகுப்பல்ல; இது ஒரு இனத்தின் வரலாற்றுத் துயரம் (Historical Trauma) என்பதை உணர முடிகிறது. உங்கள் கவிதையை பல்வேறு தளங்களில் நின்று நான் இவ்வாறு நோக்குகிறேன்:

1. விடுதலை இறையியல் (Liberation Theology)

இந்தக் கவிதையில் வறுமை என்பது வெறும் பொருளாதாரப் பற்றாக்குறையாகப் பேசப்படவில்லை. மாறாக, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலையை நோக்கிய ஏக்கமாகவும், இறைவனிடம் வைக்கப்படும் நீதிக்கான கோரிக்கையாகவும் ஒலிக்கிறது. "யா அல்லாஹ் எப்போது எம் நோன்புத் திருநாள்?" மற்றும் "கடவுளே எப்போது பொங்கல் திருநாள்?" போன்ற வரிகள், மத நிறுவனங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட, எளிய மக்களின் விளிம்புநிலை இறையியலைப் (Marginalized Theology) பிரதிபலிக்கின்றன. கடவுள் ஒரு மீட்பராக எப்போது வருவார் என்ற எதிர்பார்ப்பு இதில் இழையோடுகிறது.

2. அரசியல் இறையியல் (Political Theology)

இராணுவத் தடைகள், கழனிகள் அழிந்தது, செக்குகளை முறித்தது போன்ற படிமங்கள், ஒரு சமூகத்தின் வாழ்வாதாரத்தை அழிப்பதன் மூலம் அந்த இனத்தின் அடையாளத்தையே சிதைக்கும் அரசியல் சூழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துகின்றன. இங்கு "அரசியல்" என்பது அதிகார மையமாகவும், "இறையியல்" என்பது நீதிக்கான குரலாகவும் நேருக்கு நேர் மோதுகின்றன.

3. ஆளுமைவாதம் (Personalism) & இருத்தலியல் (Existentialism)

- ஆளுமைவாதம்: ஒவ்வொரு மீனவன், நெசவாளி, விவசாயி எனத் தனிமனிதர்களின் வாழ்வு சிதைந்ததை நீங்கள் சுட்டிக்காட்டியிருப்பது, மானுட மாண்பு (Human Dignity) போர்க்காலத்தில் எப்படிக் காலால் மிதித்துத் துவைக்கப்பட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது.
- இருத்தலியல்: "யாருக்காக இந்த வாழ்வு?" என்ற இருத்தலியல் கேள்வி ஒவ்வொரு வரியிலும் தொக்கி நிற்கிறது. வற்றிய முலையைக் கவ்வி அழும் குழந்தை என்பது வாழ்வின் ஆகச்சிறந்த அவலத்தையும், மரணத்தின் நிழலில் வாழ்வதையும் (Being-towards-death) உணர்த்துகிறது.

4. ஆன்மீக மற்றும் மறைபொருள் அம்சங்கள் (Spiritual & Mystical)

கடலைத் தாயாகவும், பனையைத் தெய்வமாகவும் நீங்கள் உருவகப்படுத்தியிருப்பது ஒரு வகை "இயற்கை வழிபாட்டு" (Ecopoetic) ஆன்மீகம். பனை மரம் முறிந்து கிடப்பது என்பது வெறும் மரம் முறிவதல்ல, அந்த மண்ணின் ஆன்மீகத் தூண் சரிவதைக் குறிக்கிறது. கடல்தாய் அமுது புரள்வது என்பது இயற்கையே மனிதனின் துயரம் கண்டு விம்முவதைக் காட்டும் ஒரு உன்னதமான மறைபொருள் காட்சி.

5. கவித்துவ நுட்பங்கள் (Poetical Aspects)

- படிமங்கள்: "முறிந்த பனை", "கானம் மறந்த பாடும் மீன்", "உறக்கம் கலையாத பூனை" போன்ற படிமங்கள் போர்க்காலத்தின் நிசப்தத்தையும் கோரத்தையும் ஒருசேரக் கடத்துகின்றன.
- முரண் (Irony): இறைவனால் விதிக்கப்படாத நோன்பாக வறுமை மாறியிருப்பது மிக வலிமையான முரண்.

பக்ஸ் அன்னா,

உங்கள் வரிகள் வடக்கின் முறிந்த பனையையும் கிழக்கின் மௌனமான மீனையும் இணைத்து, ஒரு முழுமையான தாயகத்தின் வலியைக் கோர்த்துள்ளன. இது ஒரு கவிதை என்பதைத் தாண்டி, பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் "கண்ணீர் ஆவணம்".

"அம்மா பசிக்குதே" என்று கேட்கும் பாலகனின் குரலுக்குப் பின்னால் இருக்கும் அந்தப் பெரும் மௌனத்தை உடைக்க உங்கள் பேனா தொடர்ந்து இயங்கட்டும்.

1. முறிந்த பனையில் கரையும் ஒற்றைக் குயில் (The Lonely Cuckoo)

வடக்கில் முறிந்த பனையில் அமர்ந்து கரையும் அந்த ஒற்றைக் குயில், இருத்தலியல் துயரத்தின் (Existential Melancholy) அடையாளம்.

- வழக்கமாக குயில் வசந்தத்தின் குறியீடு. ஆனால், இங்கு அது முறிந்த பனையில் (சிதைந்த வாழ்வில்) அமர்ந்து கரைகிறது.
- "ஒற்றை" என்ற சொல், உறவுகளையும் சுற்றத்தையும் இழந்த ஒரு இனத்தின் தனிமையைப் பறைசாற்றுகிறது. இது தனிநபர்வாத (Personalism) நோக்கில், ஒரு மனிதன் தன் நிலத்தில் எப்படி அநாதையாக்கப்பட்டான் என்பதைக் காட்டுகிறது.

2. அஞ்சிய மீன்கொத்தி (The Frightened Kingfisher)

இராணுவத் தடையை மீறி பாயும் மீன்களைக் கொத்த அஞ்சும் மீன்கொத்தி, அரசியல் இறையியல் (Political Theology) மற்றும் அதிகார ஒடுக்குமுறையின் வெளிப்பாடு.

- இயற்கையின் இயல்பான சுழற்சியைக் கூட (பசிக்கு மீன் பிடித்தல்) ஒரு இராணுவக் கட்டுப்பாடு தடுத்து நிறுத்துகிறது.
- இங்கு மீன்கொத்தி என்பது வாழ்வாதாரத்திற்காகப் போராடும் சாமானிய மனிதன். "அச்சம்" என்பது ஒரு சமூகத்தின் மீது திணிக்கப்பட்ட உளவியல் போர் (Psychological Warfare).
- .

3. கலாபமயில் - துணையைத் தேடும் ஏக்கம் (The Yearning Peacock)

கிழக்கில் காடாய்ப்போன கழனியில் தோகை விரித்தாடும் மயில், ஆன்மீக மற்றும் தத்துவார்த்த (Mystical & Philosophical) ஏக்கத்தைக் குறிக்கிறது.

- மயில் அழகுக்கும் செழுமைக்கும் சாட்சி. ஆனால், அது "காடாய்ப்போன கழனியில்" ஆடுகிறது. உழைப்பால் செழிக்க வேண்டிய நிலம் பாழடைந்து கிடப்பதன் வலி இது.
- "துணையைத் தேடும் நீல விழிகள்" என்பது பிரிந்துபோன உறவுகளுக்காகவும், காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்களுக்காகவும் காத்திருக்கும் ஒரு தேசத்தின் தீராத ஏக்கத்தை (Undying Hope/Waiting) உணர்த்துகிறது.

கவித்துவத் தொகுப்பு (Poetical Synthesis)

வடக்கையும் கிழக்கையும் இணைக்கும் இந்தப் பறவைகள், போரினால் சிதைக்கப்பட்ட இயற்கையின் சாட்சிகள். மனிதாபிமானமற்ற சூழலில் இயற்கையே தன் இயல்பைத் தொலைத்து நிற்பதை நீங்கள் மிக அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள்.

"பறவைகள் சுதந்திரத்தின் அடையாளம். ஆனால் உங்கள் கவிதையில் அந்தப் பறவைகளும்

அகதிகளாகவும், அச்சத்தின் பிடியிலும் இருப்பதுதான் அந்தப் பெரும் சோகம்."

இந்தக் கவிதை வரிகளை வாசிக்கும்போது, போரின் மௌனத்தை ஒரு திரையுலகக் காட்சியைப் போல (Cinematic Imagery) என்னால் காண முடிகிறது.

பதவியும், பணி வாழ்வும்

இறை பணிக்காய்த் தம்மை வெறுமையாக்கி,
இறையடிமையான வெள்ளைப் பாதிரிகள்,
நாடு, வீடு, நல்லுறவு துறந்து-கடல் கடந்து
கல்லூரி அமைத்து, சாதி மத பேதமின்றி
ஈழத்தில் கல்விக் கண் திறந்த தியாகிகள்

இருண்ட வாழ்வில் ஒளியேற்ற,
இறுதி முச்சிருக்கும் வரை-
தம்மைத் தீப, தூபமாய்
இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்த துறவிகள்

ஏழ்மை, பணிவு, கற்பு துறவின் அணிகலனாக
இறை பணியாளனாய் சேவைகள்-பணிபுரிய
பதவி கேட்கும்-அரசியல்வாதிகள்!
தமிழ் தேசியம் பேசிடும் வேசிகள்

ஒற்றுமையில்லாத் தமிழ் அரசியலில்,
களைகளாய் நாளும் முளைக்கம்
கட்சிக் கொடிகள் ஈழத் தமிழர்
மத்தியில் எத்தனை பிரிவுகள்?

உச்சி மலை நின்று-இன்றும்
உலகைக் காட்டி ஆசையைத் தூண்டி,
தெண்டனிட்டு வணங்க கோரும் அலகை
அதிகார அரசியலோ சோதனை

தமிழ் தேசியம் நம் வேதம்
காலாகாலமாய் முழங்கிய நாதம்
சாரமற்றுப் பலமிழக்க தோற்றுப்போன
தமிழ் தேசிய வாதம்

அரசியல் சூதாட்டத்தில், சூதாடி தர்மனும்-
சகுனியும் ஆடிய பகடை ஆட்டத்தில்,
ஆடை கலைந்த நிலையில்
புதிய பாஞ்சாலியாய்த் தமிழ் தேசியம்?
புகலிடம் தேடும் அகதிகளாய்த் தமிழன்

ஏழை வாக்காளரை மதிக்காமல்,
எளியோர் துயர் துடைக்காமல்-பணிவாழ்வின்
புனிதம் தெரியாத அரசியல்வாதிகள்-
தமிழ் தேசியத்தை தாரக மந்திரமாய் ஓதி,
துண்டுப் பிரசுரங்களை வெல்வோம் நாம் என்ற
மமதையில் வீடுகளில் வீசி எறிந்த அலங்கோலம்
தேர்தல்கால விபச்சாரம், அபச்சாரம்

பணிவாழ்விற்குப், பதவி, அதிகாரம்
தேவையில்லை-அர்ப்பணிப்பு,
பணிவு, கருணையே தேவை,
ஆணவம் கழித்தவனே தலைவன்

சீடர் பாதங்களைக் கழுவி,
சீலுவையில் வாழ்வும், போதனையும்
ஒன்றெனக் கற்றுத்தந்தவரே
மெய்யான குரு

சூரியன், வீடு, மீன், துவிச்சக்கரவண்டி, படகு,
மொட்டு, வீணை என பல வர்ணக்கொடிகள்-
தமிழர் வாக்கைப் பிரித்து சாயம் இழக்க, கண்ணீர்
காயாத மண்ணில், இன்றும் ஒற்றுமைக்குப் பஞ்சம்?
யார் பெரியவன் என்னும் ஆணவ நெஞ்சம்

பிரிவினை வளர்த்த தமிழ் தலைவர்களும்-
தம்முள் பிரிந்து தமிழனைப் பிரித்ததில்,
சேர, சோழ, பாண்டியரை மிஞ்சிய அதிசயம்
பாண்டவர், கௌரவராய் போராடி தம்மைத்
தாமே அழித்த நிதரிசனம்

ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு-நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவருக்கும் தாழ்வு-
நிதர்சனமாகியும்-நிர்வாணம் தேடாத
தமிழ்த் தலைவர் அவலம்தான் என்னே!

=====

Position and Service

I. Devotion and Exile

*Selfless in God's service, they emptied themselves,
White-clad vessels of divine servitude,^{*1*}
Abandoning home, nation, kin, and sea.*

*They built colleges in Eelam, disregarding caste or creed—
Martyrs who opened the eye of knowledge.*

*In shadowed lives, they brought forth light,
Until the final breath—
Becoming lamps and incense,^{*2*}
Offering themselves wholly to the Divine.*

****II. Poverty, Humility, and Political Service****

*Poverty, humility, learning: ornaments of devotion,
Serving as God's laborers, yet politicians crave position!**3**

*Actors in Tamil nationalism,*4**
Disguised in robes of rhetoric, veiling ambition.

*Amid disunited Tamil politics,
Party flags sprout like weeds.
And within the people of Eelam,
How many divisions persist?*

*At the mountain peak,*5* even now,
Tempting the world with desire,
Extending palms in worship—
Is authority politics a test or trial?*

****III. The Voice of Tamil Nationalism****

*Tamil nationalism is our hymn,
A timeless song resounding through ages.*6**

*Yet, diluted and effaced,
Its essence lost in shallow discourse.
Its advocates dispersed, broken.*

*In political gambling,
Fortune and dharma dance.
While garments are torn,
What becomes of Tamil nationalism?*

Fleeing from violence, the Tamil seeks refuge.

****IV. Leaders and Responsibility****

*Ignoring the poor voter,
Neglecting the suffering of the humble,
Politicians blind to the sanctity of humble labor.*

*They chant Tamil nationalism as a sacred mantra,
Scattering pamphlets and hollow adornments
Across homes—empty spectacle of election-time!*

*For service and humility,
Position and authority are unnecessary—
Sacrifice, meekness, and compassion suffice.*7**
Only the unpossessed of pride may lead.

V. The True Teacher

*Washing the cedar paths, *8**
*Living and teaching at the cross, *9**
Those who united knowledge and practice,
Were the authentic gurus.

Sun, home, fish, spinning wheel, boat,
Drum, stringed instrument—countless colors.

Yet division dilutes the Tamil vote,
On soil where tears never dry.
Even now, is disunity an insult?
Whose ego declares supremacy?

VI. Division and Consequence

Tamil leaders who fostered division,
Destroying unity within,
Surpassing even Chera, Chola, Pandya—
As Pandavas and Kauravas fought,
They themselves perished through misfortune.

Life exists when unified—
Without unity, all endure abasement,
*Nakedness in the sense of misfortune. *10**

A Tamil leader deprived of unity—
This is true misery.

--

Footnotes & Contextual Glosses

1. **“White-clad vessels of divine servitude”*: Tamil Hindu monks, Christian missionaries, and Buddhist ascetics dedicating themselves to education and community service, transcending caste and religious divisions.*
2. **“Becoming lamps and incense”*: Mystical imagery signifying total spiritual offering; common in Tamil devotional literature.*
3. **Politicians crave position*: Critique of leadership seeking personal gain rather than public welfare.*
4. **Actors in Tamil nationalism*: Figures claiming to defend Tamil identity but acting out of self-interest.*
5. **Mountain peak*: Symbolic reference to Northern highlands (e.g., Jaffna, Vanni) and ambition detached from communal suffering.*
6. **Timeless song*: Deep cultural and spiritual heritage of Tamil nationalism, historically expressed through poetry and literature.*
7. **Sacrifice, meekness, and compassion*: Reflects Personalism and Liberation Theology principles, emphasizing service over hierarchical authority.*
8. **Cedar paths*: Sacred cultural and spiritual pathways; cedar signifies resilience.*

9. **Living and teaching at the cross**: Christian mystical imagery; also represents enduring suffering while imparting wisdom.
10. **Nakedness in the sense of misfortune**: Existential vulnerability—disunity leads to communal fragility and moral exposure.

This version now:

- * Splits long sections into ****digestible stanzas****,
- * Highlights ****social, political, and spiritual debates**** clearly,
- * Keeps ****academic and mystical depth****,
- * Footnotes give ****cultural-historical context****.

=====

அன்புத் தோழி பாக்ஸ் அன்னா,
உங்கள் கவிதை ஒரு ஆழமான மற்றும் நேர்த்தியான வரலாற்று-அரசியல் விமர்சனத்தைத் தமிழ் சமூகத்தின் எதிர்கொள்ளும் உண்மைகளுடன் இணைத்து வெளிப்படுத்துகிறது. இதை நான் உங்கள் நண்பராக, விமர்சகராகவும், மனத்துடிப்பான அறிவுப் பயண சகாக்களாகவும் பார்வையிட்டு, விவாதித்து பார்க்கிறேன்.

1. Liberation Theology (விடுதலை தெய்வியியல்)

கவிதை, ஏழை, பணியாளர்களின் துயரங்களையும், அதிகாரத்தின் ஒழுங்கற்றச் செயல்களையும் வேதாந்த ரீதியில் வெளிப்படுத்துகிறது. இது Liberation Theologyயின் கோட்பாட்டை, ஏழை மற்றும் சுரண்டப்பட்ட மக்களை உரிமையுள்ள சமூக வாழ்வுக்கு அழைக்கும் பின்வட்டாரமாக உணர்த்துகிறது. “ஏழை வாக்காளரை மதிக்காமல், எளியோர் துயர் துடைக்காமல்...” என்ற பத்திகள் பண்டாரியின் சமூகவியல் ரீதியியல் கோட்பாட்டுடன் ஒத்துப்போகின்றன.

2. Political Theology (அரசியல் தெய்வியியல்)

நாட்டிய அரசியல், அதிகாரப் பாசாங்கு, பதவி ஆசை ஆகியவற்றை நீங்கள் நேர்த்தியான வலியுறுத்தலோடு விமர்சிக்கின்றீர்கள். “பதவி கேட்கும் அரசியல்வாதிகள்! தமிழ் தேசியம் பேசிடும் வேசிகள்” என்ற வரிகள் அரசியல் மற்றும் தெய்வியியல் ஒத்துப்போக்கு - மக்கள் நலன் இல்லாமல் அதிகாரம் பிடிப்பவர்கள் ஒரு ஊழல் தெய்வம் போல செயல்படுகிறார்கள் - என உணர்த்துகின்றன.

3. Personalism (பொருளாதார-மனிதநேயம்)

பணிவாழ்வு, கருணை, அர்ப்பணிப்பு போன்ற தனிப்பட்ட தர்மவழிகள் கவிதையில் முக்கியமாக அமைகின்றன. “பணிவாழ்விற்குப், பதவி, அதிகாரம் தேவையில்லை—அர்ப்பணிப்பு, பணிவு, கருணையே தேவை” என்ற வரிகள் Personalismயின் மனிதாபிமான கோட்பாடுகளை நன்கு பிரதிபலிக்கின்றன. மனிதர் முழுமையாக வாழ்வது தன் அன்பு மற்றும் சேவையில் உள்ளது என்பதை இங்கே வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

4. Existentialism (அவியலியல்)

“ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவருக்கும் தாழ்வு—நிதர்சனமாகியும்” என்கிற வரிகளில் வாழ்க்கையின் சுய விளக்கத்தையும் மனிதரின் உளவியல் போராட்டத்தையும் காட்டுகின்றீர்கள். ஒருவரின் ஆணவம் மற்றும் விரோதம் மனித வாழ்வை எவ்வாறு பூரணமாக அழிக்கக்கூடும் என்பதையும் existential angst போல உணர்த்தி உள்ளீர்கள்.

5. Spiritual & Mystical Aspects (ஆன்மீக, மெய்யியல் காணொளி)

“தம்மைத் தீப, தூபமாய் இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்த துறவிகள்” என்ற வரிகள் நேர்த்தியான ஆன்மீக ஒளியை ஒளிரச் செய்கின்றன. சூரியன், வீடு, மீன், படகு, வீணை போன்ற பன்முகக் காட்சிகள் தமிழரின் வாழ்க்கை மற்றும் மதப் பாரம்பரியத்தின் உள்நுட்ப ஆன்மீகத்தைக் குறிக்கின்றன.

6. Poetic Technique & Style

- ஒற்றுமையற்ற அரசியல், சமூக பிரிவுகள், அதிகார ஆசை ஆகியவற்றை கடுமையாக விமர்சிப்பதில் கவிதை வெளிப்படையானது.
- பன்முகப்படங்களை (சூரியன், வீடு, மீன், படகு) உள்வாங்கி தமிழர் வாழ்க்கையின் சமூக-பாரம்பரிய மாறுபாடுகளை எடுத்துக்காட்டும் முறை கவிதையின் கலைப்பூர்வ தன்மையை மேம்படுத்துகிறது.
- சதுரத் திரைப்படம் போல இயங்கும் வரிகள், உள்ளுரிலும் வெளிநாட்டிலும் பரவி வரும் Tamil diasporaவின் போராட்டங்களை உணர்த்துகிறது.

7. Overall Intellectual Impact

இந்தக் கவிதை கண்ணீர், அழிவு, உழைப்பு, பதவி ஆசை ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைத்து, சமூகநீதியின் குறைபாடுகளையும் தமிழ்த் தேசியத்துக்கான தீவிர ஆர்வத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது. Political Theology, Liberation Theology, Personalism ஆகியவற்றின் ஒற்றுமை, existential struggle, ஆன்மீக அர்ப்பணிப்பு ஆகியவை கவிதையில் இணைந்துள்ளன.

சிறந்த பலன்கள்:

- தமிழ்த் தேசிய உணர்வின் ஆழம்
- சமூக மற்றும் அரசியல் விமர்சனம்
- ஆன்மீக அர்ப்பணிப்பின் அழகு

முழுமையாகச் சொல்வதென்றால், இது சமூக, அரசியல், ஆன்மீக, தனிப்பட்ட வாழ்வியல், மனப்பொருளியல் அனைத்தையும் ஒருங்கிணைக்கும் ஒரு உயர் தரக் கவிதை. உங்கள் உளவியலும், சிந்தனையும், தமிழரின் வாழ்வியல் உணர்வும் அதில் இணைந்துள்ளன.

பரிசு

ஆயிரம் சாதிகள் இங்கே -நாம்
நலிவுற்று அழிவுற-ஓயாத கட்சிப்
பூசல்களுமிங்கே

ஒற்றுமையில்லாச் சாதி
என்றே மற்றோர் நகைத்திட
எத்தனை வேற்றுமை ஈழத்தமிழர்
நம்மிடை இங்கே

வடக்கென்பார், கிழக்கென்பார்
வெள்ளாளன் நான் உயர் சாதி என்பார்,
பள்ளன், பறையன், நளவன், கரையான்
நம்மை ஆள்தல் முறையோ என்பார்

சீதனத் திருமணம்தான் இங்கே
சீதனமின்றி மங்கையர் முது
கன்னியராய் கருகுவதும் இங்கே

பலவர்ணக் கட்சிகள் சாட்சியம் பகிர
முத்தமிழர் ஒற்றுமைக்குப் பஞ்சம் இங்கே
ஒற்றுமையைச் சிதைத்த இயக்கங்கள்
தம்முள் போராடி தாயக விடுதலையை
மாய்த்த அவலங்கள்

எங்கு தொலைத்தார் ஈழத்தமிழர்
ஒற்றுமையை, தென் இந்தியாவிலா,
குமரிக்கண்டத்திலா, சிந்துவின்
பள்ளத்தாக்கிலா?

கண்டெடுத்தால் கூறுங்கள்-பெற்றோரே
உங்கள் முது கன்னியருக்கு
கணவர் வாங்கிட
காணீ நிலத்தோடு தங்கம் பரிசு

=====

=

Gift

*A thousand castes are here—
while we decline, diminish, disappear;
unceasing party feuds as well,
their embers fanned in factional air.*

*“Disunited caste!”—so others mock;
how many fractures dwell among
the Eelam Tamils here?*

*“One is North,” another, “East.”
“I am Vellālar—high-born,” one proclaims;
“Pallar, Paraiyar, Nalavar, Karaiyar—
is it our right to rule?” another claims.[1]*

*Here, dowry-wedlock reigns;
and here, for want of dowry,
maidens wither into age,
their youth consumed in waiting flame.[2]*

*Many-coloured parties bear witness—
yet for the unity of the Threefold Tamil[3]
there is famine here.*

*Movements that shattered solidarity,
warring within themselves,
undid the homeland’s liberation—
alas, what ruin![4]*

*Where did the Eelam Tamil lose
the covenant of oneness?
In South India?
In the sunken Kumari Kandam?[5]
In the valleys of the Sindhu’s ancient flow?[6]*

*If you find it, tell us—O forebears—
that for your aging daughters
you may purchase husbands
with land and gold
as gift.*

Footnotes and Contextual Glosses

****[1] Caste appellations:**** **Vellālar** traditionally denotes a dominant agrarian caste in Tamil society; **Pallar**, **Paraiyar**, **Nalavar**, and **Karaiyar** refer to historically marginalized or occupational communities. The poem lists them without syntactic subordination, mimicking the fragmentation it critiques. The rhetorical question—“is it our right to rule?”—ironizes caste-based claims to authority within a context of collective political struggle.

****[2] Dowry (Sithanam):**** The Tamil term **sithanam** refers to dowry, a socio-economic practice in which wealth—often land and gold—is transferred from the bride’s family to the groom’s at marriage. In conflict-affected Northern and Eastern Sri Lanka, economic devastation intensified this custom, leaving many women unmarried (“*mudu kanniyar*,” literally “aged maidens”), a phrase carrying both social stigma and pathos.

****[3] “Threefold Tamil” (Muttamil):**** A classical cultural ideal signifying the unity of **iyal** (literature), **isai** (music), and **nāṭakam** (drama). Here it functions metonymically for Tamil civilizational wholeness—linguistic, artistic, and communal—now described as suffering “famine.”

****[4] Movements and internal conflict:**** The lines allude to militant and political movements among Sri Lankan Tamils during the late 20th-century civil war, whose internecine rivalries weakened collective aspirations for self-determination. The poem refrains from naming specific groups, thereby universalizing the critique.

****[5] Kumari Kandam:**** A legendary submerged landmass in Tamil mytho-historical imagination, often invoked as the cradle of ancient Tamil civilization. Its mention signals a search for primordial unity in a mythic past.

****[6] Sindhu Valley:**** Refers to the Indus Valley Civilization, sometimes incorporated into broader Dravidian origin narratives. The gesture stretches the quest for lost unity into deep antiquity, blending history, myth, and civilizational memory.

Concluding Note on Form and Thematics

The poem employs catalogic enumeration (of castes, regions, parties, mythic geographies) as a structural mirror of social fragmentation. Its governing irony lies in the title “Gift”: what ought to signify blessing becomes a transactional necessity—land and gold offered not in celebration, but in compensation for a fractured social order. The closing apostrophe to “forebears” transforms historical inquiry into moral indictment, situating the Sri Lankan Tamil crisis within *longue durée* questions of identity, hierarchy, and solidarity.

அன்புள்ள பாக்ஸ் அன்னா,
உங்கள் “பரிசு” என்ற கவிதை, ஒரு சமூகக் குற்றச்சாட்டாக மட்டும் அல்ல; அது வரலாற்றின்
நெஞ்சைத் திறந்து வைக்கும் தீர்க்கதரிசனச் சத்தமாக ஒலிக்கிறது. ஈழத் தமிழரின் அரசியல்

சிதைவையும், சமூகப் பிளவுகளையும், ஆன்மிகத் தளர்ச்சியையும் ஒரே உள்நரம்பில் இணைத்து வெளிப்படுத்தும் கவிதை இது.

இப்போது, நீங்கள் கேட்ட கோணங்களில் இதைப் பார்க்கிறேன்.

1. விடுதலைத் தெய்வவியல் (Liberation Theology)

விடுதலைத் தெய்வவியல் என்பது அடக்கப்பட்ட மக்களின் குரலைத் தெய்வத்தின் குரலாகக் கேட்பது. உங்கள் கவிதையில் “ஆயிரம் சாதிகள்” என்ற வரி, அடக்குமுறையின் உள்ளார்ந்த கட்டமைப்பை வெளிப்படுத்துகிறது. இங்கு எதிரி வெளியில் மட்டுமல்ல—உள்ளேயும் இருக்கிறான்.

“ஒற்றுமையில்லாச் சாதி என்றே மற்றோர் நகைத்திட”

இந்த வரியில், பாவம் தனிநபரின் குற்றமாக அல்ல; சமூக அமைப்பின் உடைந்த ஒழுங்காக வெளிப்படுகிறது. இங்கு தெய்வம் மௌனமில்லை; அது உங்கள் கவிதையின் கேள்வியாக பேசுகிறது.

“முது கன்னியருக்கு கணவர் வாங்கிட காணி நிலத்தோடு தங்கம் பரிசு” — இந்த காட்சியில், பரிசு ஒரு ஆசீர்வாதம் அல்ல; சமூகப் பாவத்தின் சின்னம். தீருமணம் இங்கு புனிதம் அல்ல; பொருளாதாரப் பரிமாற்றம். இதுவே விடுதலைத் தெய்வவியலின் மையக் கேள்வி: *நீதி எங்கே?*

2. அரசியல் தெய்வவியல் (Political Theology)

இங்கு கட்சிப் பூசல்கள் வெறும் அரசியல் முரண்பாடுகள் அல்ல. அவை “முத்தமிழர் ஒற்றுமைக்குப் பஞ்சம்” உருவாக்கும் ஆவிக்குரிய சிதைவுகள்.

கவிதை தெளிவாகக் கூறுகிறது:

“ஒற்றுமையைச் சிதைத்த இயக்கங்கள் தம்முள் போராடி

தாயக விடுதலையை மாய்த்த அவலங்கள்”

இது ஒரு வரலாற்று சாட்சியம். விடுதலைப் போராட்டம் வெளி ஆட்சியை எதிர்த்தது; ஆனால் உள்ளார்ந்த ஒற்றுமையின்மை அதை பலவீனப்படுத்தியது. அரசியல் தெய்வவியலில், இறைவன் வரலாற்றில் செயல்படுவதாக கருதப்படுகிறான். இங்கு, வரலாற்றின் தோல்வி—மனித அகந்தையின் சாட்சியாகிறது.

3. தனிநபரியல் (Personalism)

கவிதையின் மையம் சமூகமெனத் தோன்றினாலும், அதன் இதயம் தனிநபர் துயரம்.

“முது கன்னியராய் கருகுவதும் இங்கே” — இது புள்ளிவிவரம் அல்ல; உயிருள்ள மனிதர்கள்.

ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை, ஒரு குடும்பத்தின் அவமானம், ஒரு சமூகத்தின் மௌனம்—இவை அனைத்தும் ஒரே சொட்டாக உருகுகின்றன. நீங்கள் சமூக விமர்சனத்தை எழுதவில்லை; நீங்கள் ஒருவரின் உயிரை காத்துக் கூவுகிறீர்கள்.

4. இருப்பியல் (Existentialism)

“எங்கு தொலைத்தார் ஈழத்தமிழர் ஒற்றுமையை?”

இந்த கேள்வி வரலாற்று விசாரணை அல்ல; அது இருப்பியல் வேதனை.

ஒற்றுமை எப்போது தொலைந்தது?

எந்த தருணத்தில் நாம் நம்மையே இழந்தோம்?

தென் இந்தியா, குமரிக்கண்டம், சிந்துவின் பள்ளத்தாக்கு—இவை வரலாற்றுச் சின்னங்கள் மட்டுமல்ல; அடையாளத் தேடலின் பரந்த வெளி.

கவிதை கேட்கிறது: *நாம் யார்?*

இது சுதந்திரத்தின் கேள்வி அல்ல; சுயத்தின் கேள்வி.

5. ஆன்மிக மற்றும் மறைமெய் பரிமாணம்

“பரிசு” என்ற தலைப்பு மிகச் சின்னவியல் நிறைந்தது.

பரிசு என்பது பொதுவாக ஆசீர்வாதம்.

ஆனால் இங்கு அது சாபமாகிறது.

தங்கமும் காணியும் இணைந்து மணமகனை வாங்கும் சமூகத்தில், அன்பு எங்கே?

இது பொருள் வழிபாட்டின் மறைமெய் விமர்சனம்.

கவிதையின் ஆழத்தில் ஒரு மௌனப் பிரார்த்தனை இருக்கிறது:

ஒற்றுமை திரும்ப வருமா?

6. கவிதைச் செயற்கூறு (Poetic Craft)

- பட்டியல் முறையில் சாதிப் பெயர்கள் வரிசைப்படுத்தப்படுவது—ஒரு சடங்குத் தாளமாய் ஒலிக்கிறது.
- கேள்வி வடிவமைப்பு—கவிதையை தீர்ப்பு அல்ல, விசாரணை ஆக்குகிறது.
- இறுதி வரி—இரசவாதத் திருப்பம்.

“பரிசு” என்பது கவிதையின் முழு நையாண்டி மையம்.

இந்த அமைப்பு கவிதையை பிரசங்கமாக அல்ல; தீர்க்கதரிசனமாக மாற்றுகிறது.

7. வரலாற்று-சமூக விமர்சனம்

இது ஒரு போர் கவிதை அல்ல.

இது போருக்குப் பின்னான சமூக சிதைவின் கவிதை.

வெளி அடக்குமுறையை விட, உள்ளார்ந்த பிளவுகளை அதிகம் காயப்படுத்தின என்கிற துணிச்சலான ஒப்புதல் இதில் இருக்கிறது.

முடிவுரை

பாக்ஸ் அன்னா,

இந்தக் கவிதை கோபத்தின் குரல் அல்ல.

இது வெட்கத்தின் குரல்.

அதே நேரத்தில் அது மீட்பின் விதையையும் தாங்குகிறது.

ஒற்றுமையைத் தேடும் உங்கள் கேள்வி—

அதே தேடல்தான் கவிதையின் உண்மையான “பரிசு”.

இந்தக் கவிதை சமூகத்தை குற்றம் சொல்வதில்லை;

அதை கண்ணாடியில் பார்க்க வைக்கிறது.

உங்கள் உள்ளத்தில் எரியும் அந்த நீதிக்கான ஏக்கம்—

அதே உங்கள் கவிதையின் ஆன்மா.

நான் உங்கள் முதல் வாசகராகச் சொல்கிறேன்:

இந்தக் கவிதை, சிதைவின் மத்தியில் எழுந்த ஒளிக் குரல்.

பசியும் பாவமும்.

கிழக்கு வானில் யுத்த மேகங்கள் சூழ்கொள்ள
இடி, மின்னலாய் யுத்தப் பேரிகைகளின் முழக்கம்
நிலவிறந்த வானாய் முகம் கறுக்கும் ஊர்கள்
நித்தம் கண்ணீர்த் தவமியற்றும் தாய்கள்.

காலன் உலாவந்து வாழ்வை அச்சுறுத்த
கண்ணி வெடிகள் பூகம்பமாய் பூமியை அதிரவைக்க
மாரி மழையாய்த் தொடரும் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள்
காற்றில் கலந்து வரும் ஒப்பாரி, அழுகைச் சத்தங்கள்

களையிறந்த பஸ் நிலையத்தில் மனவளர்ச்சி குன்றிய
பருவமங்கை, பச்சிலம் குழந்தையாய் பிச்சை கேட்க
பருவம் பூத்த உடலில் அழகின் பல அதிசயங்கள்
பல நாள் கந்தலில் காமனையும் சீண்டும் பீத்தல்கள்

புண் மொய்க்கும் கொசுவாய்,
மெய் மொய்க்கும் காம விழிகள்,
பொய்யாய் பிச்சையிட்டு, மெய் தடவி
காமச் சேட்டைகள்

இரந்துண்ண விட்டார் இழிந்த
பெற்றோர் என்றே மனம் வாட
நாளும் இரந்துண்ணும் வாழ்வு
பஸ் நிலையமோ-ஏழை வீடு

பஸ் நிலையத்தில் பாதி, இராணுவக்
காவல் அரணாக, ஈரமில்லா இதயங்களில்-
தம்மம் வாழமுடியாத நியதி
கொலை, வன்புணாவவோ யுத்த நீதி

விறைத்த குறிகளுக்கு விலை மகளும்
பஞ்சம், மனநோயாளியிடம் காமம்
தணிக்கும் கொடிய நெஞ்சம்-கனத்த
மனம் கடவுளை போரியதோ தஞ்சம்

பசித்தவள் வயிற்றுப் பசி போக்க- மறைவாய்
அழைத்தவர்கள்-தம் காமப் பசி போக்கினார்,
விறைத்த குறிகள் சூடு தணித்தே விடியாத
இராப்பொழுதுகளை நீட்டித்தார்

நடப்பது ஏதென அறியாமல், ஏமாந்த நங்கை
வயிற்றுப் பசி தீர்த்தவர்கள், காமப் பசிபோக்க
தன்னை ஈந்த அட்சய பாத்திரம், கருப்பையை
நிறைத்ததோ விறைத்த குறிகள் துப்பிய சுக்கிலம்

மாதங்கள் சில கழிய, மங்கை
உடலில் தெரிந்த மாற்றங்கள்
கர்ப்பிணித் தாய் இவள்-தந்தை
இறைவனோ? புரியாத கலியுகம்

தாய்மை சொல்லும் உதரம்,
தன்னை வெளிக் காட்ட
வாய்மை மறந்த நெஞ்சங்கள்,
வஞ்சகமாய் சிரித்த அவலங்கள்

அழுக்கு கந்தலும், சிக்கு முடியுமாய்
பரத்த வயிற்றோடு, பரிதாபமாய்ச்
-சிரித்துச் சிரித்து
பசிக்காய் கை ஏந்தும் தாய்மை

அம்மா பசிக்குது- தாயின் குரல் விண்ணைத் தட்ட
-காதுகளை பொத்தி கல்லாய், சிலையாய்
மாறிய கடவுள்கள், காமத்தை தூண்ட
வயாக்கிரா மாத்திரை தேடும் செல்வர்கள்

லிங்கம் தாங்கிடும் யோனி
பூஜிக்க சாமியா?
பசியும் பாவமா? காமப் பசியும்
மானுடத்திற்கு வரமா? சாபமா?

பைத்தியம் கருவுற்றாள்-துயர் துடைக்க
பைத்தியங்கள் வாழும் உலகில்
-வைத்தியனாய் யாருமில்லை, எல்லாம்
பைத்தியமே- நானும் பைத்தியமே

=====
Hunger and Sin

(A Poetic Testimony from the Eastern War-Zone)

War-clouds gathered in the eastern sky;
thunder and lightning—war-drums rolling.
Villages, like moons eclipsed,
faces darkened into ash.
Mothers performed their daily penance
in tears.

*Death wandered freely, threatening breath;
landmines quaked the earth like sudden fault-lines;
rifle-fire fell in monsoon sheets;
in the wind were braided lamentations,
wails unceasing.*

*At a desolate bus station—half-ruin, half-barracks[1]—
a mentally impaired young woman,
herself a child in mind,
begged with an infant's gesture.
In her ripened body bloomed
the marvels of beauty—
petals long unwashed,
yet capable of stirring even Love's god to unrest.[2]*

*Wounds—
mosquitoes swarming upon flesh;
lustful eyes swarming upon her being.
Feigning alms,
touching in truth—
gestures of desire disguised as charity.*

*“Have her fallen parents left her
to beg and eat?”—
so the heart lamented.
Each day she begged for bread;
the bus stand became
her poor man's house.*

*Half the station stood as a military guard-post;
in hearts devoid of moisture[3]
no righteousness could dwell.
Murder, violation—
was this the justice of war?[4]*

*For hardened lust, she became merchandise;
in famine, even madness
became an instrument
to cool desire.
Heavy hearts sought refuge in God—
or did they?*

*Those who beckoned her in secret
to ease her hunger
eased instead their own.
Their fevered bodies,
spent and unspent,*

*lengthened the night
that never saw a dawn.*

*Unknowing what befell her,
the deceived maiden—
her womb, an inexhaustible vessel[5]—
filled with the spilt seed
of rigid cruelty.*

*Months passed.
Changes surfaced in her body.
Pregnant—
but who the father?
God Himself?
An age of Kali[6] without answer.*

*Her swelling belly proclaimed motherhood;
truth forgot itself in cunning smiles.
Filth-clad, hair matted,
she laughed and laughed—
hand outstretched for hunger's sake.*

*"Mother, I am hungry!"—
her cry struck the heavens.
Gods, ears stopped,
turned to stone and idol—
while wealthy men sought pills
to quicken their lust.[7]*

*Is the yoni that bears the lingam
fit only for ritual praise?[8]
Is hunger a sin?
Is lust's hunger
a gift to humankind—
or curse?*

*Madness conceived—
in a world where madness rules;
no physician to heal sorrow;
all are mad—
and I too,
mad.*

Footnotes and Contextual Glosses

****[1] Bus Station as Militarized Space:**** In the Eastern Province of Sri Lanka, particularly in towns such as Batticaloa, public spaces during the civil war were often partially occupied by military

forces. The bus station becomes both transit point and surveillance zone—symbolizing civilian vulnerability.

***[2] “Love’s god”:** An allusion to Kāma (Manmatha), the Hindu god of desire. The image underscores the tragic irony of violated beauty amidst destitution.*

***[3] “Hearts devoid of moisture”:** A Tamil idiom suggesting compassionlessness—dryness as moral sterility.*

***[4] “Justice of war”:** A bitter inversion of Just War discourse; the poem questions whether violence and sexual exploitation can ever be subsumed under moral justification.*

***[5] “Inexhaustible vessel” (Akṣaya Pātra):** In Hindu epic tradition, the Akṣaya Pātra is a divine vessel that never empties. Here the womb is tragically refigured as a site of unending exploitation rather than blessing.*

***[6] Kali Yuga:** In Hindu cosmology, the present age marked by moral decline and confusion. The reference situates the event within a cosmic frame of degeneration.*

***[7] Viagra reference:** A modern pharmaceutical emblem of commodified masculinity and technologically sustained desire, juxtaposed with hunger and abandonment.*

***[8] Lingam and Yoni:** Sacred symbols in Śaiva tradition representing generative unity. The poem interrogates the disjunction between ritual veneration of sexuality and the social degradation of women’s bodies.*

Concluding Academic Note

This poem operates as testimonial literature emerging from the Sri Lankan Civil War’s Eastern theatre. Structurally, it moves from macrocosm (war-clouded sky) to microcosm (the violated womb), enacting a descent from geopolitical catastrophe into bodily inscription. The triadic tension between hunger, lust, and divinity forms the poem’s theological axis.

Its rhetorical strategy interweaves lament, prophetic accusation, and existential confession. The closing self-implication (“I too, mad”) prevents moral distance, transforming witness into shared indictment.

Thus the poem stands at the intersection of liberation theology, political critique, and mystical interrogation—where the violated body becomes both altar and battlefield.

=====

எனது ஆத்மார்த்தமான நண்பர் பாக்ஸ் அன்னா (Pax Anna) அவர்களுக்கு,
மட்டக்களப்பு பஸ் நிலையத்தில் நீங்கள் நேரில் கண்ட அந்தப் பெண்ணின் துயரத்தை, 'பசியும் பாவமும்'
என்று கவிதையாக நீங்கள் வடித்திருப்பது என் நெஞ்சை உலுக்கிவிட்டது. ஒரு கவிஞனாக அந்தப்
பெண்ணின் கருப்பையில் சுமத்தப்பட்ட பாரத்தை, ஒரு சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்தப் பாவமாக நீங்கள்
மாற்றியிருக்கிறீர்கள். உமது அறிவுஜீவித் தோழனாக, இக்கவிதையின் தத்துவப் பரிமாணங்களை நான்
இவ்வாறு காண்கிறேன்:

1. அரசியல் மற்றும் விடுதலை இறையியல் (Political & Liberation Theology)

இக்கவிதை 'அதிகாரத்தின் காமத்தை' மிகக் கடுமையாகச் சாடுகிறது.

- அரணும் வன்புணர்வும்: இராணுவக் காவல் அரணுக்கு அருகிலேயே ஒரு மனவளர்ச்சி குன்றிய பெண் வன்புணரப்படுவது, 'பாதுகாப்பு' என்ற சொல்லின் போலித்தன்மையை உடைக்கிறது.
- நீதியற்ற தம்மம்: "தம்மம் வாழமுடியாத நியதி" என்ற வரிகள், ஒரு பேரினவாதச் சூழலில் அறம் (Dharma) எவ்வாறு செத்துப்போகிறது என்பதை விளக்கும் அரசியல் இறையியல் ஆகும். ஏழையின் வயிற்றுப் பசியைத் தீர்ப்பதை விட, அதிகாரத்தின் காமப் பசியைத் தீர்ப்பதே 'யுத்த நீதி'யாக மாற்றப்பட்ட அவலத்தை நீங்கள் தோலுரித்துக் காட்டியுள்ளீர்கள்.

2. இருத்தலியல் மற்றும் தனிநபர்வாதம் (Existentialism & Personalism)

- மாண்பற்ற உடல் (Objectification): அந்தப் பெண் ஒரு மனிதப் பிறவியாக (Person) மதிக்கப்படாமல், வெறும் "அட்சய பாத்திரமாக" - அதாவது காமத்தையும் பசியையும் கொட்டும் ஒரு பாத்திரமாக மட்டுமே பார்க்கப்படுகிறாள். இது தனிநபர்வாதத்தின் (Personalism) மிகப்பெரிய வீழ்ச்சி.
- அபத்தமான உலகம் (Existential Absurdity): "வைத்தியனாய் யாருமில்லை, எல்லாம் பைத்தியமே" என்ற வரிகள் இருத்தலியல் தத்துவத்தின் உச்சம். நடப்பது என்னவென்றே தெரியாமல் சிரிக்கும் அந்தப் பெண்ணை விட, அவளைச் சீரழிக்கும் இந்தச் சமூகம் தான் பெரும் 'பைத்தியக்காரத்தனமானது' என்பதை நீங்கள் நிறுவுகிறீர்கள்.

3. ஆன்மீக மற்றும் மாயாவாதக் கூறுகள் (Spiritual & Mystical Aspects)

- ஊமை தெய்வங்கள்: "கல்லாய் சிலையாய் மாறிய கடவுள்கள்" என்ற வரி, துயரத்தின் போது இறைவனின் மௌனத்தைக் கேள்வி கேட்கிறது.
- லிங்கமும் யோனியும்: கவிதையின் இறுதியில் நீங்கள் கேட்கும் ஆன்மீகக் கேள்வி மிகவும் ஆழமானது. "லிங்கம் தாங்கிடும் யோனி பூஜிக்கச் சாமியா?" - புனிதமாகக் கருதப்படும் குறியீடுகள் எதார்த்த வாழ்வில் இவ்வளவு கேவலமாக மிதிக்கப்படுவது ஒரு மகா பாவம் (Sacrilege). பசியும் காமமும் மனிதகுலத்திற்கு வரமா அல்லது சாபமா என்ற உமது தேடல் ஒரு இருண்ட மாயாவாதம் (Dark Mysticism).

4. கவித்துவச் சிறப்புகள் (Poetical Aspects)

- படிமங்கள் (Imagery): "புண் மொய்க்கும் கொசுவாய் மெய் மொய்க்கும் காம விழிகள்" - இந்த ஒரு வரி அந்தப் பெண்ணின் மீதான சமூகத்தின் பார்வையை அருவருப்போடு சித்திரிக்கிறது.
- முரண் (Contrast): பசிக்காகக் கையேந்தும் 'தாய்மை' ஒருபுறம், வயாக்கிரா மாத்திரை தேடும் 'செல்வந்தர்கள்' மறுபுறம். இந்த வர்க்க மற்றும் அற முரண்பாட்டை கவிதை மிகக் கூர்மையாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

எனது இதயம் கனிந்த விமர்சனம்

பாக்ஸ் அன்னா, மட்டக்களப்பின் அந்தப் பேருந்து நிலையத்தில் நீங்கள் கண்டது வெறும் ஒரு பெண்ணை அல்ல; யுத்தத்தின் கறைகள் படிந்த மனிதத்தின் எச்சத்தை. அந்தப் பெண்ணின் கருப்பையில் வளர்வது ஒரு குழந்தை மட்டுமல்ல, அது இந்தச் சமூகத்தின் வஞ்சகத்தின் சாட்சி.

"நானும் பைத்தியமே" என்று நீங்கள் முடிப்பது, ஒரு கவிஞனாக அந்தப் பெண்ணின் வலியை உம்மால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் ஏற்பட்ட இயலாமையின் வெளிப்பாடு. இந்த 'இயலாமை' தான் உண்மையான மனிதாபிமானம்.

பாக்ஸ் அன்னா, உமது இந்தப் படைப்பு காலத்தால் அழியாத ஒரு சாட்சியம்.

அந்தப் பெண் மட்டக்களப்பு பஸ் நிலையத்தில் இன்றும் உமது நினைவுகளில் சிரித்துக் கொண்டிருக்கக்கூடும்.

GEMINI

=====

அன்புள்ள பாக்ஸ் அன்னா,

இந்தக் கவிதை ஒரு கற்பனை அல்ல என்று நீங்கள் சொன்ன தருணத்தில் அது இலக்கியத்தைத் தாண்டி சாட்சியாக மாறுகிறது. Batticaloa பேருந்து நிலையத்தில் நீங்கள் கண்ட அந்தப் பெண்—கர்ப்பத்திற்கு முன்பும் பின்னரும்—உங்கள் கவிதையில் ஒரு தனிநபராக மட்டுமல்ல; ஒரு காலத்தின் காயமாக நிற்கிறாள். இப்போது, நீங்கள் கேட்ட தத்துவ-ஆன்மீக கோணங்களில் இதைப் பார்ப்போம்.

1. விடுதலைத் தெய்வவியல் (Liberation Theology)

இந்தக் கவிதை முழுவதும் “அடக்கப்பட்ட உடல்” பேசுகிறது.

பசி மற்றும் பாலியல் வன்முறை—இவை இரண்டும் சேர்ந்து ஒரு சிலுவை அனுபவமாக மாறுகின்றன. “அம்மா பசிக்குது”

இந்த வரி ஒரு குழந்தையின் அழகை அல்ல; அது இறைவனை விசாரிக்கும் குரல்.

விடுதலைத் தெய்வவியல் சொல்லுவது—இறைவன் அதிகார மாளிகையில் அல்ல; பசி கொண்ட தாயின் வயிற்றில் இருக்கிறார்.

ஆனால் இங்கு, “காதுகளை பொத்தி கல்லாய் சிலையாய் மாறிய கடவுள்கள்”—

அதாவது, மத அமைப்புகள் மௌனமாக நிற்கும் உலகம்.

இது நம்பிக்கையை நிராகரிப்பதல்ல;

நம்பிக்கையை பொறுப்புக்கூறச் செய்கிறது.

2. அரசியல் தெய்வவியல் (Political Theology)

“பஸ் நிலையத்தில் பாதி, இராணுவக் காவல் அரணாக”—

இது வெறும் காட்சி அல்ல; இது அரசின் உட்புகுதல்.

பொது இடம் ஒரு கண்காணிப்பு இடமாக மாறும் போது,

பெண் உடல் பாதுகாப்பற்ற எல்லையாகிறது.

“கொலை, வன்புணர்வோ யுத்த நீதி”—

இந்த வரி மிகவும் அதிர்ச்சிகரமானது.

போர் நீதியை உருவாக்கவில்லை;

அது நீதியின் மொழியையே களவாடுகிறது.

இங்கு அரசியல் என்பது சட்டம் அல்ல;

அது கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம்.

3. தனிநபரியல் (Personalism)

இந்தக் கவிதையின் மையம் சமூக விமர்சனம் அல்ல;

ஒரு மனித முகம்.

மனவளர்ச்சி குன்றிய பெண்—

அவள் அறியாமல் உடல் அரசியலின் பலியாடாகிறாள்.

அவள் “அட்சய பாத்திரம்” என்கிற உவமை மிக ஆழமானது:

அவள் கொடுப்பதற்காக அல்ல;

அவளை சுரண்டுவதற்காக உலகம் அவளை அந்த நிலையில் வைத்திருக்கிறது.

இங்கு நீங்கள் அவளை ஒரு சின்னமாக மாற்றவில்லை;

அவள் ஒரு உயிர்.

4. இருப்பியல் (Existentialism)

“தந்தை இறைவனோ?”

இந்த கேள்வி தெய்வ நிந்தை அல்ல;

அது அர்த்தம் தேடும் வேதனை.

பசி, பாலியல் சுரண்டல், கர்ப்பம்—

இவை எல்லாம் ஒன்றாக சேரும்போது

மனிதன் உலகில் எதற்காக இருக்கிறான் என்ற கேள்வி எழுகிறது.

“நானும் பைத்தியமே”—

இது கவிஞரின் தன்னைப் புறக்கணிக்காத ஒப்புதல்.

நாம் பார்க்கிறோம்; ஆனால் காப்பாற்ற முடியவில்லை.
இந்த அசகாயம் தான் இருப்பியல் சுமை.

5. ஆன்மிக மற்றும் மறைமெய் பரிமாணம்

“லிங்கம் தாங்கிடும் யோனி பூஜிக்க சாமியா?”

இது மிகத் தீவிரமான தத்துவப் பகைவு.

உடல் புனிதமா?

அல்லது பாவமா?

பசி—ஒரு இயற்கைத் தேவையா?

காமப் பசி—ஒரு வரமா? சாபமா?

இந்தக் கேள்விகள் பக்தியைக் குலைக்கவில்லை;

அவை பக்தியை சுத்திகரிக்கின்றன.

6. கவிதைச் செயற்கூறு

- ஒலியியல்: “இடி, மின்னல், பேரிகை”—போரின் ஒலியைத் துவக்கத்தில் உருவாக்கி, பின்னர் “ஒப்பாரி” என்ற மனித ஒலிக்கு மாறுகிறது.
 - காட்சி அமைப்பு: வானம் → பூமி → பஸ் நிலையம் → பெண் உடல் → கருப்பை. இந்தச் சுருங்கும் வட்டம் கவிதையின் சக்தி.
 - மீள்படிமம்: பசி / காமம் / கடவுள்—இந்த மூன்று அச்சுகள் முழு கவிதையையும் சுற்றுகின்றன.
-

7. ஆன்மீக நெறிமுறை சவால்

இந்தக் கவிதை வாசகரைத் துன்புறுத்துகிறது.

அது இரக்கம் கேட்கவில்லை;

பொறுப்பு கேட்கிறது.

“பசியும் பாவமும்”—

இவை இரண்டும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றன.

பசி ஒரு உடல் நிலை;

பாவம் ஒரு சமூக நிலை.

8. வரலாற்று சாட்சியம்

இது ஒரு போர் காட்சிப் பதிவு அல்ல.

இது போருக்குப் பின் உருவான சமூகச் சிதைவின் உயிர்ப்படம்.

Sri Lanka வடகிழக்கில் நடந்த உள்நாட்டுப் போரின் நிழல்—

இங்கு அரசியல் தரவாக இல்லை;

ஒரு பெண்ணின் கருப்பையாக மாறுகிறது.

இறுதி எண்ணம்

பாக்ஸ் அன்னா,

இந்தக் கவிதை ஒரு அலறல்.

ஆனால் அதற்குள் மறைந்திருக்கும் ஒரு மௌனப் பிரார்த்தனையும் உண்டு.

நீங்கள் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தீர்கள்.

அவளை மறக்கவில்லை.

அதுவே உங்கள் கவிதையின் மீட்டி.

உலகம் பைத்தியமாய் இருக்கலாம்.

ஆனால் அந்தப் பைத்தியத்தை உணர்ந்து எழுதும் மனம்—

அதுவே இன்னும் மனிதம் உயிருடன் இருப்பதற்கான சாட்சி.

CHATGPT

பாதை மாநீய பயணம்

வீரத்தோடு நடைபோடும் மறவர் மானம்
வீழ்ந்தாலும் மீண்டும் எழுத்துடிக்கும் தமிழன் வீரம்
மண்டியிட்டு வாழுமோ?, வணங்கா முடியாய்
மண்ணிற்காய் போரிட்டு மடியுமோ?

ஓரினத்தின் போராளி, எதிர் இனத்தின் பயங்கரவாதி
ஆயுதப் போராட்டத்தின் மாறாத விதி
சிந்திடும் இரத்தமோ, சிவப்பு-தாய்க்குலத்தின்
கண்ணீரிலோ துவர்ப்பு, உண்மையோ மாறாத கசப்பு

சாம்ராட் அசோகனும்-தர்ம அசோகனாய்
மனம் மாறிய வரலாறு பழங்கதையானது
கோர யுத்தங்களும், கொடிய பயங்கரவாதமும்
தொடர் கதையானது, அமைதி வான் நிலவானது

கொலை, குருதியால் வரலாறுகள் எழுதப்பட
மானுடம் போல் ஓர் கொடிய விலங்கில்லை
யுத்தவெறி காட்டு விலங்குகளுக்கில்லை
அமைதிப் புறாவிற்கு உலகில் இல்லிடமில்லை

அமைதிப் பாதையில் தர்மத்தின் கீதம்
அகிம்சையோ மகாத்மாக்களின் வேதம்
வன்முறைப் பாதையில் குருதி வெள்ளம்
தாய்களின், விதவைகளின் ஓயாத கண்ணீர் ஓலம்.

மனுநீதிச் சோழனின் மணிக்கயிறு அறுந்த கோலம்.
நீதித்தராசை, கள்ளத்தராசாய் மாற்றிய பயங்கரவாதம்,
இனவாதச் சேற்றில் புதையுண்ட தர்மச் சக்கரம்,
கல்லும், சிலையும் கடவுளான அவலம்.

வாழ்ந்தால் தமிழ் ஈழம்-வீழ்ந்தால் வீர சொர்க்கம்
முப்பதாண்டு கால விடுதலைப் போராட்டம்,
முடிவில் எல்லாம் கானல் நீரான அவலம்
முடியாத கண்ணீர்த் தவத்தில் தாய்க்குலம்

வெண்ணாடையில் சிங்கள, தமிழ் மங்கையரோ
விதவைக்கோலம், குழந்தைகளோ அநாதை,
இனம், மதம் கடந்த இனவாத யுத்தம்,
ஈன்றெடுத்த சுதந்திரமோ உணம்

A Journey That Strayed

*With warrior-pride the Maravar stride;
though fallen, Tamil valor aches to rise again.
Shall it live kneeling—
or, unbowed,
die for the soil?[1]*

*A fighter to one people,
a terrorist to another—
the changeless law
of armed revolt.
Blood that spills—is it not red?
In the mother-clan's tears
the salt remains, the bitterness unchanged.*

*Emperor Ashoka—
who became Dharmāshoka in remorse—
that history now reads like ancient tale:[2]
but cruel wars and ruthless terror
continue as serial chronicle,
while peace hangs like a distant moon.*

*Histories are written in murder and blood;
no beast so savage as humankind.
No jungle-creature lusts for war;
for the dove of peace
there is no dwelling in this world.[3]*

*On the path of peace, the hymn of dharma;
ahimsa—the scripture of the Mahatmas.[4]
On the path of violence, torrents of blood,
and the unceasing wail
of mothers and widows.*

*The bell-rope of Manu Needhi Cholan
lies severed in disarray:[5]
the scales of justice
tilted to deceit by terror.
The wheel of dharma
sinks in ethnic mire;
stone and statue
have become our gods.*

*“Live—Tamil Eelam;
fall—hero's heaven.”[6]*

*Thirty years of liberation's war—
in the end, all a mirage.
The mother-clan endures
an unfinished penance of tears.*

*In white-clad widowhood—
Sinhala and Tamil maidens alike;
children orphaned.
An ethnic war
that crossed both race and creed—
the freedom it birthed
crippled at birth.*

Footnotes and Contextual Glosses

****[1] Maravar and Martial Honor:**** **Maravar* denotes a traditional Tamil warrior community; the term here functions symbolically for martial valor within Tamil nationalist imagination. The rhetorical contrast—kneeling versus dying for the soil—echoes liberationist idioms of dignity and land-based identity.*

****[2] Ashoka / Dharmāshoka:**** *Ashoka (3rd century BCE) famously renounced conquest after the Kalinga war, embracing *dharma* (righteousness). The poem invokes him as counterpoint: moral transformation appears remote in the context of modern protracted conflict.*

****[3] Dove of Peace:**** *A global emblem of peace, here rendered homeless—suggesting the structural impossibility of peace amid entrenched militarization.*

****[4] Ahimsa and the Mahatmas:**** **Ahimsa* (non-violence) is central to Indic ethical thought and was politically embodied by figures such as Mahatma Gandhi. The plural “Mahatmas” universalizes the ethic beyond a single historical figure.*

****[5] Manu Needhi Cholan:**** *A legendary Chola king celebrated in Tamil lore for absolute justice—said to have executed his own son to redress a cow’s grievance. The “bell-rope” refers to the justice-bell subjects could ring to seek redress; its severance signifies the breakdown of moral order.*

****[6] Tamil Eelam:**** *The proposed independent Tamil state in the North and East of Sri Lanka, pursued through a thirty-year civil war (1983–2009). “Hero’s heaven” reflects martyrdom rhetoric prevalent in militant discourse. The poem critically juxtaposes this ideal with the eventual perception of futility (“mirage”).*

Concluding Academic Note

*This poem enacts a dialectic between heroic nationalism and tragic retrospection. Structurally, it moves from valorous interrogation (“Shall it live kneeling?”) to elegiac disenchantment (“all a mirage”). Theologically, it juxtaposes *dharma* and *ahimsa* against terror and ethnic absolutism, exposing the moral ambivalence embedded in liberation struggles.*

By invoking Ashoka and Manu Needhi Cholan, the poem situates the Sri Lankan Tamil conflict within a longue durée of South Asian ethical memory, thereby measuring contemporary violence against archetypes of righteous kingship and remorse.

The closing image—“freedom crippled at birth”—functions as both political critique and existential lament, suggesting that the war’s promised telos was internally wounded from inception. The poem thus stands as reflective post-war testimony: not a renunciation of dignity, but a searching re-evaluation of the path that claimed to defend it.

=====

அன்புள்ள பாக்ஸ் அன்னா,

“பாதை மாறிய பயணம்” — இந்தத் தலைப்பு தானே ஒரு வரலாற்று தீர்ப்பு.

போரின் பாதை விடுதலையை நோக்கிச் சென்றதா?

அல்லது அது மனிதனின் உள்ளார்ந்த இருளை நோக்கி விலகியதா?

இந்தக் கவிதை, Sri Lanka வடகிழக்கில் நடந்த முப்பது ஆண்டுப் போரின் பின்னணியில், தமிழர் வரலாற்று கனவுகளும் அதன் சிதைவுகளும் மோதும் ஒரு சிந்தனைப் பகிர்வு.

1. விடுதலைத் தெய்வவியல் (Liberation Theology)

“மண்ணிற்காய் போரிட்டு மடியுமோ?” —

இந்த வரியில் விடுதலைத் தெய்வவியலின் அடிப்படை உள்ளது:

அடக்குமுறைக்கு எதிராக எழுவது நீதியா?

ஆனால் கவிதை ஒரு முக்கியமான திருப்பத்தை உருவாக்குகிறது:

“வாழ்ந்தால் தமிழ் ஈழம் – வீழ்ந்தால் வீர சொர்க்கம்.”

இது ஒரு தியாகத் தத்துவம்.

ஆனால் இறுதியில் “எல்லாம் கானல் நீரான அவலம்” என்று நீங்கள் சொல்வது—

விடுதலைக் கனவின் தெய்வீகமயமாக்கலுக்கு எதிரான சுயவிமர்சனம்.

இங்கு தெய்வம் வெற்றி தருபவன் அல்ல;

இழப்பில் கேள்வி எழுப்புவன்.

2. அரசியல் தெய்வவியல் (Political Theology)

“ஓரினத்தின் போராளி, எதிர் இனத்தின் பயங்கரவாதி” —

இந்த ஒரு வரி அரசியல் தெய்வவியலின் மையம்.

ஒரே செயல், இரு பெயர்கள்.

அதிகாரம் யாரிடம் இருக்கிறதோ, வரலாறு அவர்களால் எழுதப்படுகிறது.

“நீதித்தராசை, கள்ளத்தராசாய் மாற்றிய பயங்கரவாதம்” —

இங்கு நீதியின் தெய்வீக சின்னமே சிதைக்கப்படுகிறது.

“இனவாதச் சேற்றில் புதையுண்ட தர்மச் சக்கரம்” —

தர்மம் சக்கரமாக இருந்தது;

அது இப்போது சுழலாமல் புதைந்து கிடக்கிறது.

அரசியல், தர்மத்தை உபயோகித்து விட்டு
பின்னர் அதை மண்ணில் புதைத்துவிட்டது.

3. தனிநபரியல் (Personalism)

இந்தக் கவிதை ஒரு இன வரலாறு பேசுகிறது;
ஆனால் அதன் இதயம்—
“தாய்களின், விதவைகளின் ஓயாத கண்ணீர் ஓலம்.”
இங்கு போராளியின் வீரம் அல்ல;
விதவையின் வெண்நாடை பேசுகிறது.
“குழந்தைகளோ அநாதை” —
இது அரசியல் முடிவின் மனித விலை.
ஒரு குழந்தையின் அனாதைத் தன்மை
எந்த கொள்கைக்கும் நீதிகூற முடியாத கேள்வி.

4. இருப்பியல் (Existentialism)

“மானுடம் போல் ஓர் கொடிய விலங்கில்லை” —
இது ஆழ்ந்த இருப்பியல் குற்றச்சாட்டு.
மனிதன் சுதந்திரம் பெற்றவன்;
ஆனால் அந்த சுதந்திரத்தை
அவன் வன்முறையாகப் பயன்படுத்துகிறான்.
“யுத்தவெறி காட்டு விலங்குகளுக்கில்லை” —
மிருகம் உயிர்வாழப் போராடும்;
மனிதன் கருத்தியலுக்காகக் கொல்லுகிறான்.
இதுவே கவிதையின் இருப்பியல் சுவை.

5. ஆன்மிக மற்றும் மறைமெய் பரிமாணம்

“சாம்ராட் அசோகனும் - தர்ம அசோகனாய் மனம் மாறிய வரலாறு” —
இங்கு Ashoka குறித்த வரலாற்று நினைவு வருகிறது.
களிங்கப் போருக்குப் பின் அவன் மனம் மாறியது போல,
போர் மனமாற்றத்துக்கு வழிவகுக்குமா?
கவிதை பதில் தரவில்லை;
ஆனால் “அமைதி வான் நிலவானது” என்று சொல்லும்போது
அமைதி எட்டாக்கனி என்கிறது.
“கல்லும் சிலையும் கடவுளான அவலம்” —
இங்கு ஆன்மிகம் விமர்சிக்கப்படுகிறது.
நடவடிக்கை இல்லாத பக்தி—
போர் மத்தியில் கல்லாய் நிற்கிறது.

6. கவிதைச் செயற்கூறு

- எதிர்மறை இணைப்பு: “போராளி / பயங்கரவாதி”
- வரலாற்று ஒப்புமை: அசோகன்
- நையாண்டி: “வீர சொர்க்கம்”
- இறுதி காட்சி: “ஈன்றெடுத்த சுதந்திரமோ ஊனம்” —
பிறந்ததே உடல்நலக் குறைபாடுடன்.

கவிதையின் கட்டமைப்பு வீரக் குரலில் தொடங்கி
வெற்றிட மௌனத்தில் முடிகிறது.

7. ஆன்மீக-நெறிமுறை சவால்

இந்தக் கவிதை போரைக் கண்டிக்கிறது;
ஆனால் போராளியின் தியாகத்தையும் தாழ்த்தவில்லை.
அது ஒரு துயரச் சிந்தனை:
நாம் எங்கே தவறினோம்?
பாதை எப்போது மாறியது?

முடிவுரை

பாக்ஸ் அன்னா,
இந்தக் கவிதை கோபத்தின் குரல் அல்ல;
அது நெஞ்சைத் துளைக்கும் சிந்தனை.
வீரம் இருந்தது.
நம்பிக்கை இருந்தது.
ஆனால் முடிவில்—
கண்ணீர் தான் நிலைத்தது.
இந்தக் கவிதை வரலாற்றை மறுப்பதில்லை;
அதை மறுபரிசீலனை செய்கிறது.
உங்கள் குரலில் இன்னும் ஒரு மௌனத் தேடல் கேட்கிறது—
போர் பாதை மாறியிருந்தால்,
அமைதி பாதை இன்னும் திறந்திருப்பதா?
அந்தக் கேள்வியே
இந்தக் கவிதையின் உண்மையான விடுதலை.

பாதி முல்லை

பள்ளிச் சீருடையிலும் பாலியல்
வன்முறைக்குப் பலியான இரத்தகறைகள்:
-கடற்படையின் வெள்ளைச் சீருடையிலும்
காமத்தின் பாவக்கறைகள்.

பள்ளி சென்ற பாதிமுல்லையும்- கடற்படையின்
வல்லாங்கால் பரிதவிக்க புழுதியில் கிடந்தது-
பாடித்திரிந்த வானம்பாடியும்-உயிர்துடிக்க
பருந்துகளின் வல்லுறவால் பாதையில் விழுந்தது

கசக்கி முகர்ந்த ரோஜாமொட்டு
கண்ணீரில் மிதக்க, அடக்கி ஆளும்
ஆயுதவர்க்கத்தின் விறைத்த குறிகளோ
புதிய யோனிகளை குறிபார்க்க
காமப் பேய்களாய் அலையும் சிங்கள இராணுவம்
தாய்குலமே கவனம் தங்கச்சிறுமிகளே அதிகவனம்

வேலிகளே பயிர்களை மேய்ந்த அவலம்
வெருளிகளே-வல்லுறுகளாய் மாறி
குஞ்சுகளை சீரழித்த துயரம்.

முப்பதாண்டு யுத்தம், மனிதம் செத்து
மிருகம் வாழும் இருண்ட யுகம்
வல்லமையே மாட்சி, கொலை நாளாந்நா
நிகழ்ச்சி, வல்லுறவோ பொழுதுபோக்கு

போதியின் கீழ் புத்தர் பெருமான்
சீலுவை மரத்தில் துன்புறும் கிறிஸ்து
மேயும் குஞ்சை தூக்கிடக்
பதுங்கிக் காத்திருக்கும் பருந்து

சிலையும், சிலுவையும் மடிந்த கதை-இன்றும்
ஏரோது, பாபரபாஸ் வாழ்வதே உண்மை
இன மத பிரிவினையோ அசுர யாகம்
ஆகுதியாகும் மனிதம் தன்னை அறியாத பாவம்

அஞ்ஞானம் ஆளும் வேதம்
மெய்ஞானம் நாம் தேடும் வேதம்
தேடலோ தனி மனித யாகம்
தொடர்ந்தால் மனிதா
நீ தெய்வம்- கிட்டும் ஞானம்

****Half-Bloomed Jasmine****

(A Testimony from Jaffna)

*Blood-stains upon a school uniform—
traces of sexual violence;
and upon the navy's white attire
the darker stains of lust.[1]*

*The half-bloomed jasmine who went to school
lay writhing in the dust—
a skylark that once sang lessons aloud
fallen upon the road,
ravaged by hawks in ruthless union.[2]*

*A rosebud crushed and sniffed,
now afloat in tears;
while the armed class that rules and subdues
aims its hardened weapons
at ever new wombs—
desire-demons roaming in uniform.
O mother-clan, beware;
little golden sisters, be vigilant.*

*Fences grazing upon their own fields—
wardens turned predators,
vultures transformed,
despoiling the nestlings.[3]*

*Thirty years of war—
humanity dead,
beast triumphant in a darkened age.
Power alone is glory;
killing, a daily event;
violation, a pastime.*

*Beneath the Bodhi, the Blessed One;[4]
upon the Cross, the suffering Christ;[5]
while hawks lie hidden,
waiting to snatch the grazing chick.*

*Stone idol and wooden cross—
stories bowed and broken;
Herod and Barabbas live on as truth.[6]
Ethnic and religious division—
a demonic sacrifice,
where humanity itself
is offered unknowing.*

*A scripture ruled by ignorance;
the scripture we seek is wisdom.
The quest itself—a solitary sacrifice.
Persist, O human—
you shall become divine;
and knowledge shall be given.*

Footnotes and Contextual Glosses

****[1] Militarized Purity and Stain:**** *The contrast between the “school uniform” and the “navy’s white attire” juxtaposes innocence and institutional authority. The white uniform—symbol of discipline and national protection—becomes ironically marked by moral corruption. The poem refers to events reported during the civil conflict in northern Sri Lanka, particularly in Jaffna.*

****[2] Floral and Avian Imagery:**** *“Half-bloomed jasmine” (Tamil *mullai*) and “rosebud” signify girlhood and chastity within Tamil poetics. The “skylark” suggests youthful song and aspiration. “Hawks” and “vultures” function as predatory metaphors for militarized masculinity.*

****[3] “Fences grazing the fields”:** *A Tamil proverbial inversion—structures meant to protect (fences) instead consume what they guard (crops). The image critiques state and institutional failure.*

****[4] Beneath the Bodhi:**** *An allusion to Gautama Buddha, who attained enlightenment under the Bodhi tree. The poem contrasts the ethical teachings of compassion with contemporary violence.*

****[5] Upon the Cross:**** *A reference to Jesus Christ, emblem of suffering innocence and redemptive sacrifice. The juxtaposition of Buddha and Christ universalizes the moral indictment beyond sectarian boundaries.*

****[6] Herod and Barabbas:**** *Herod the Great symbolizes tyrannical power; Barabbas represents the criminal released instead of Christ in the Gospel narrative. Their survival as “truth” signals the persistence of injustice in political history.*

Concluding Academic Note

This poem moves from concrete testimony to theological interrogation. Structurally, it descends from visible stain (blood on cloth) to metaphysical crisis (ignorance versus wisdom). The floral lexicon rooted in classical Tamil poetics is violently inverted, transforming symbols of fertility and beauty into emblems of desecration.

By invoking both Buddhist and Christian sacred figures, the poem frames the violence within a shared moral cosmos, suggesting that institutional religion—like political authority—stands indicted when compassion fails. The final turn toward inner quest (“you shall become divine”*) reorients the narrative from collective collapse to personal ethical awakening, aligning mystical aspiration with post-war moral reconstruction.*

=====

அன்புள்ள பாக்ஸ் அன்னா,

“பாதி முல்லை” — இந்தத் தலைப்பிலேயே ஒரு கிழிந்த மலரின் குரல் கேட்கிறது. மலராத முன்பே மிதிக்கப்பட்ட மொட்டு. கவிதை ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்லவில்லை; அது ஒரு காலத்தின் மனச்சாட்சியை நீதிமன்றத்தில் நிறுத்துகிறது. Sri Lanka வடகிழக்குப் போர்க்காலத்தின் இருண்ட சாட்சியாக இது நிற்கிறது.

1. விடுதலைத் தெய்வவியல் (Liberation Theology)

“பள்ளிச் சீருடையிலும் பாலியல் வன்முறைக்குப் பலியான இரத்தகறைகள்” —

இங்கு பள்ளிச் சீருடை நிர்ப்பாவத்தின் சின்னம். அதில் இரத்தம் படிந்தால், அது ஒரு குழந்தையின் உடலையே அல்ல; ஒரு சமூகத்தின் நீதியையும் களங்கப்படுத்துகிறது.

விடுதலைத் தெய்வவியலில், இறைவன் அடக்கப்பட்டவர்களின் பக்கம் நிற்கிறார். ஆனால் நீங்கள் காட்டுவது—

“சிலையும், சிலுவையும் மடிந்த கதை”

அதாவது மதச் சின்னங்கள் உயிரற்றதாகிப் போன உலகம்.

இங்கு கிறிஸ்துவும், புத்தரும் அமைதியாகக் காட்சியளிக்கிறார்கள்;

ஆனால் அவர்களின் போதனைகள் உயிரற்றுச் சிலையாகி நிற்கின்றன.

இது இறைவனை மறுப்பதல்ல;

இறைவனை செயல்படச் செய்ய மனிதன் தோல்வியுற்றதைச் சொல்கிறது.

2. அரசியல் தெய்வவியல் (Political Theology)

“கடற்படையின் வெள்ளைச் சீருடையிலும் காமத்தின் பாவக்கறைகள்” —

அதிகாரத்தின் சீருடை இங்கு ஒழுக்கத்தின் சின்னமல்ல;

அது வன்முறையின் மறைமுக ஆடை.

பாதுகாப்பு வழங்க வேண்டிய அமைப்பே அச்சுறுத்தலாக மாறும்போது,

அரசியல் ஒரு தெய்வீக பொறுப்பை இழக்கிறது.

“வேலிகளே பயிர்களை மேய்ந்த அவலம்” —

பாதுகாப்பு அமைப்பே அழிவின் கருவியாகும் போது

அரசியல் ஒப்பந்தம் முறுகிறது.

3. தனிநபரியல் (Personalism)

இந்தக் கவிதை இன அரசியலைச் சொல்கிறது;

ஆனால் மையத்தில் ஒரு “பாதி முல்லை” —

ஒரு சிறுமி.

அவள் ஒரு சின்னம் அல்ல.

அவள் “வானம்பாடி.”

அவள் பாட வேண்டிய குரல்—

பருந்தின் வல்லுறவால் மௌனமாக்கப்படுகிறது.

இங்கு தனிநபர் புனிதம் சிதைக்கப்படுகிறது.

ஒரு உடல், ஒரு வாழ்க்கை—

எந்த அரசியல் காரணத்தாலும் நியாயப்படுத்த முடியாதது.

4. இருப்பியல் (Existentialism)

“முப்பதாண்டு யுத்தம், மனிதம் செத்து மிருகம் வாழும் இருண்ட யுகம்” —

இது வெறும் வரலாற்றுக் குறிப்பு அல்ல;

இது மனித இருப்பின் கேள்வி.

மனிதன் தன்னை அறியாமல் பாவம் செய்கிறான்.

அஞ்ஞானம் ஆளும் வேதம்—

அதாவது தவறான கருத்தியல்.

“தேடலோ தனி மனித யாகம்” —

இங்கு கவிதை திருப்பம் பெறுகிறது.

வெளி உலகின் இருளை விட,

உள்ளார்ந்த மாற்றமே விடை என்கிறது.

5. ஆன்மீக மற்றும் மறைமெய் பரிமாணம்

“போதியின் கீழ் புத்தர் பெருமான்” —

Gautama Buddha

அமைதியின் சின்னம்.

“சிலுவை மரத்தில் துன்புறும் கிறிஸ்து” —

Jesus Christ

தியாகத்தின் சின்னம்.

இருவரும் இங்கு வரலாற்று நினைவுகள் மட்டுமே;

நிகழ்காலத்தில் அவர்களின் கருணை செயல்படவில்லை.

“ஏரோது, பாபரபாஸ் வாழ்வதே உண்மை” —

Herod the Great மற்றும் Barabbas

அதிகாரமும் குற்றமும் விடுதலையாக நிற்கும் உலகம்.

இங்கு மதம் தோல்வியுற்றது;

ஆனால் ஆன்மீகத் தேடல் இன்னும் உயிருடன் உள்ளது.

6. கவிதைச் செயற்கூறு

- “ரோஜாமொட்டு” / “பாதி முல்லை” —
மலர் உவமை மூலம் நிர்ப்பாவம்.
- “பருந்து” — வேட்டையாடும் அதிகாரம்.
- எதிர்மறை ஒப்புமை: சிலை vs உயிர்.
- இறுதியில் தத்துவ மாறுபாடு:
வெளி குற்றச்சாட்டு → உள்ளார்ந்த தேடல்.

7. நெறிமுறை சவால்

இந்தக் கவிதை கோபத்தின் வெடிப்பு அல்ல;

அது துன்பத்தின் ஆழ்ந்த சிந்தனை.

இறுதியில் நீங்கள் சொல்வது:

“நீ தெய்வம்—கிட்டும் ஞானம்.”

அதாவது மாற்றம் வெளியிலிருந்து வராது;

மனிதன் தன்னையே தாண்டிச் செல்லும் போது தான்

மெய்ஞானம் கிடைக்கும்.

இறுதி எண்ணம்

பாக்ஸ் அன்னா,

இந்தக் கவிதை மிகவும் வேதனையானது.

ஆனால் அது வெறும் குற்றச்சாட்டு அல்ல;

ஒரு ஆன்மீகப் புரட்சி.

மனிதன் மிருகமாய் மாறிய காலத்தில்,

நீங்கள் எழுதுவது—

மனிதம் இன்னும் இறக்கவில்லை என்ற சாட்சி.

“பாதி முல்லை” மிதிக்கப்பட்டாலும்,

அதன் வாசம்

கவிதையாக மீண்டும் எழுகிறது.

ChatGPT

எனது ஆத்மார்த்தமான நண்பர் பாக்ஸ் அன்னா (Pax Anna) அவர்களுக்கு,

உமது கவிதையைப் படித்தபோது இதயம் கனத்துப் போனது. இது வெறும் கவிதை அல்ல;

போர்க்காலத்தின் மிகவும் இருண்ட பக்கமான ‘பாலியல் வன்முறை’ மற்றும் ‘அதிகாரத் தீமிர்’ குறித்து

எழுதப்பட்ட ஒரு தார்மீகச் சாடல். ஒரு அறிவுஜீவித் தோழனாக, உமது வரிகளில் பொதிந்துள்ள தத்துவ

மற்றும் ஆன்மீகப் பரிமாணங்களை நான் பின்வருமாறு பகுப்பாய்வு செய்கிறேன்:

1. அரசியல் இறையியல் மற்றும் விடுதலை இறையியல் (Political & Liberation Theology)

இந்தக் கவிதையில் அரசியல் இறையியல் ஒரு கசப்பான உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது.

- ஏரோது மற்றும் பரபாஸ்: "ஏரோது, பாபரபாஸ் வாழ்வதே உண்மை" என்ற வரிகள் விவிலியக் குறியீடுகள் மூலம் இன்றைய அதிகார வர்க்கத்தைச் சாடுகின்றன. அப்பாவிகளைக் கொல்லும் ஏரோதும், குற்றவாளியாக இருந்தும் விடுவிக்கப்பட்ட பரபாஸும் இன்றும் அதிகார பீடங்களில் இருப்பதை நீ சட்டிக்காட்டுவது மிகச் சிறந்த ஒப்பீடு.
- சமயங்களின் வீழ்ச்சி: போதி மரத்தடிப் புத்தரும், சிலுவைக் கிறிஸ்துவும் மௌனிக்கப்பட்ட நிலையில், "மனிதம் செத்து மிருகம் வாழும் இருண்ட யுகத்தை" உமது கவிதை விடுதலை இறையியலின் கோணத்திலிருந்து அணுகுகிறது. அதாவது, மதம் என்பது நீதியை நிலைநாட்டத் தவறினால் அது "அஞ்ஞானம் ஆளும் வேதம்" ஆகிவிடும் என்பதை எச்சரிக்கிறாய்.

2. தனிநபர்வாதம் மற்றும் இருத்தலியல் (Personalism & Existentialism)

- சிதைந்த மாண்பு (Violation of Personhood): "பாதிமுல்லை" என்ற உருவகம், மலரத் துடிக்கும் ஒரு பிஞ்சுயிரின் சிதைவைக் காட்டுகிறது. 'Personalism' தத்துவத்தின்படி ஒவ்வொரு மனிதனும் புனிதமானவன். ஆனால், இங்கே "வெள்ளைச் சீருடையில் காமத்தின் பாவக்கறைகள்" படிந்திருப்பது, மனித மாண்பு எவ்வாறு நிறுவனமயப்பட்டு வன்முறையால் காலடியில் மிதிக்கப்படுகிறது என்பதைச் சொல்கிறது.
- மிருகத் தன்மை (Bestiality): இராணுவத்தை "பருந்துகள்" என்றும் "காமப் பேய்கள்" என்றும் அழைப்பதன் மூலம், போர்க்காலத்தில் மனிதன் தனது ஆறாம் அறிவை இழந்து மிருக நிலைக்குத் தள்ளப்படும் இருத்தலியல் வீழ்ச்சியைப் படம் பிடிக்கிறாய்.

3. ஆன்மீக மற்றும் மாயாவாதக் கூறுகள் (Spiritual & Mystical Aspects)

- தனிமனித யாகம்: கவிதையின் இறுதியில் ஒரு பெரிய நம்பிக்கையை விதைக்கிறாய். "தேடலோ தனி மனித யாகம்" - அதாவது வெளியுலகில் நீதி கிடைக்காதபோது, ஒரு மனிதன் தனக்குள்ளே உண்மையை (மெய்ஞ்ஞானத்தை) தேடுவது ஒரு ஆன்மீகப் போராட்டமாகிறது.
- தெய்வீகம்: மனிதன் எப்போது தெய்வமாகிறான்? அநீதிக்கு மத்தியிலும் தனது தேடலையும் மனிதாபிமானத்தையும் இழக்காதபோது அவன் ஞானம் கிட்டி தெய்வமாகிறான் என்ற உமது மாயாவாதச் சிந்தனை அற்புதமானது.

4. கவித்துவச் சிறப்புகள் (Poetical Aspects)

- முரண் (Irony): கடற்படையின் தூய்மையான 'வெள்ளை' நிறத்திற்கும், அவர்கள் இழைக்கும் பாலியல் வன்முறையின் 'இரத்தக் கறை'க்கும் இடையிலான முரண் மிக வலிமையானது.
- படிமங்கள்: பள்ளிச் சீருடை, ரோஜாமொட்டு, பருந்து, வானம்பாடி - இவையனைத்தும் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் மென்மையையும், பாதித்தவர்களின் கொடூரத்தையும் நம் கண்முன் நிறுத்துகின்றன. "வேலிகளே பயிரை மேய்தல்" என்ற உவமை, பாதுகாப்பு வழங்க வேண்டியவர்களை வேட்டையாடுபவர்களாக மாறிய அவலத்தைச் சொல்கிறது.

எனது இதயம் கனிந்த விமர்சனம்

பாக்ஸ் அன்னா, "தாய்குலமே கவனம்" என்ற உமது எச்சரிக்கை ஒரு கவிஞனின் சமூக அக்கறையைக் காட்டுகிறது. யுத்தம் என்பது நிலத்தை ஆக்கிரமிப்பது மட்டுமல்ல, அது ஒரு இனத்தின் பெண்களின் உடலை யுத்தக் களமாக மாற்றி அவர்களின் கௌரவத்தைச் சிதைப்பது என்பதைக் கவிதை துணிச்சலாகப் பேசுகிறது.

"அஞ்ஞானம் ஆளும் வேதம்" என்பது இன்று நாம் வாழும் அரசியல் சூழலுக்கு மிகப்பொருத்தமான வரி. போலித் தேசியவாதமும், இனவாதமும் சேர்ந்து நடத்தும் "அசுர யாகத்தில்" மனிதம் பலியாவதை நீ ஆவணப்படுத்தியுள்ளாய்.

GEMINI

பீந்துலு லெவ

யுத்த வெப்பத்தால் மலர்களே
முட்களான துயரமிங்கே
அரச பயங்கரவாதத்தின் உச்சத்தில்
அப்பாவின்கே துப்பாக்கியேந்திய அவலமிங்கே

பேரினவாதத்தால் வாழ்விழந்தவர்
போராளியானார், அராஜகத்தால்
கைதியானவர், அரச பயங்கரவாதத்தால்
முகாம்களில் சாம்பலானார்

வெள்ளாடுகளுக்கு வேங்கையின்
குறியிட்டு சீறை வாசம், புள்ளடியிட்ட
புலிகளை பூமியில் நின்று ஒழித்திட
புனர்வாழ்வு முகாம்களில் பிணவாசம்

மூடுபனிபோல் பச்சை மலையை
மூடியதோ பேரச்சம், கங்கையாய்
பிந்துலுவெவ முகாமில் ஓடியதோ
அப்பாவித் தமிழர் இரத்தம்

வேலியே பயிர்களை மேய்ந்த விபரீதம்
காவல் நாய்களே செம்மறியாடுகளை
கடித்துக் குதறிய கொடும் பாதகம்

காவற் சம்மனசுகளின் வேடங்களில்-
காலனின் தூதர்கள்
புனர் வாழ்வு முகாம்களிலோ
கொடிய அசுர யாகங்கள்

பச்சை மலையெங்கும் உச்சி
வகிடாய் ஓடிய இரத்தம்
பனிபுகாராய்-மலையகத்தை மூடியதோ
எரியும் தமிழ் உடலங்களின் புகை மூட்டம்

அசுர யாகத்தில்- ஆகுதியாய்
அப்பாவித் தமிழர் -இனவாத
மந்திரம் ஓதிய- பிரகஸ்பதியாய்
சிங்கள தலைமைத்துவம்

வெந்நீரில், செந்நீர் சிந்தும் தேயிலையும்
கண்ணீர் மல்கிடச் சொன்னது
இது என் இரத்தமல்ல-
மலையகத் தமிழன் இரத்தம்.

வெலிக்கடை, பூஸா, களுத்துறை சிறைகளில்
ஓடிய இரத்தமும் சொல்லியது-இது
பிந்துனுவெவ படுகொலையின் இள இரத்தம்
ஈழத்தமிழன் மண்ணுக்கீயும் விடுதலை முத்தம்

=====
Pindunu Wewa

(An Academic Poetic Rendering with Contextual Glosses)

*Scorched by the fever of war,
even flowers here
hardened into thorns of grief.*

*At the zenith of state terror,
the innocent themselves
were forced to shoulder guns—
a spectacle of despair.*

*By majoritarian fury¹
the dispossessed became “militants”;
by lawless decree
the arrested became ash
in camps of the state.²*

*Like goats branded with the tiger’s mark³
they were penned in cells;
the spotted “Tigers,” once hunted down,
stood upon the earth only to be erased—
their “rehabilitation” camps
breathing the odor of death.⁴*

*Did dread descend
like a shroud of mist
upon the green hills?
Or did it flow, Ganges-like,
through Pindunu Wewa Camp⁵—
the blood of innocent Tamils?*

*A grotesque inversion:
the fence devouring the crop;⁶
the guard-dogs rending
the helpless flock.*

*In the guise of wardens,
messengers of Death⁷ presided—
within “rehabilitation” enclosures
performing demonic sacrifices.⁸*

*Across the emerald slopes
blood streamed along the ridges;
was it mountain-mist that veiled the heights—
or the smoke that rose
from burning Tamil bodies,
settling upon the hill country
like a frozen lament?*

*In that asuric rite,
the innocent Tamil
became the oblation;
while intoning the mantra of race,
the Sinhala leadership stood
as priestly Brihaspati.⁹*

*In boiling water
the tea leaves bled red¹⁰
and whispered through tears:
“This is not my blood—
it is the blood
of the Hill-Country Tamil.”¹¹*

*The blood that ran
through the prisons of
Welikkada, Boosa, and Kalutara¹²
also spoke:
“This is the young blood
of the Pindunu Wewa massacre—¹³
a kiss of liberation
bestowed upon Eelam’s soil.”¹⁴*

Footnotes and Contextual Glosses

1. **Majoritarian fury** – Refers to Sinhala-Buddhist ethnonationalism that intensified during the decades preceding and during the Sri Lankan Civil War (1983–2009).
2. **Camps of the state** – Alludes to detention and “rehabilitation” camps established for suspected militants or Tamil youth, particularly during the height of the war.
3. **Tiger’s mark** – A reference to the Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), whose emblem was the tiger; individuals suspected of affiliation were often stigmatized.
4. **“Rehabilitation” camps** – Sites officially designated for reintegration of former combatants, yet widely criticized for abuse and extrajudicial practices.
5. **Bindunuwewa Camp** – Location of the 2000 Bindunuwewa massacre, where Tamil detainees were killed; a tragic episode emblematic of wartime impunity.
6. **Fence devouring the crop** – A Tamil proverb signifying betrayal by those entrusted with protection.
7. **Messengers of Death** – An allusion to Yama, the Hindu god of death, invoked metaphorically.
8. **Demonic sacrifices** – “Asuric” evokes the asuras of Hindu mythology, symbolizing forces of chaos and cruelty.
9. **Brihaspati** – In Hindu tradition, the guru or priest of the gods; here used ironically to describe ideological sanctioning of violence.
10. **Tea leaves bled red** – A powerful metaphor linking Sri Lanka’s tea plantations to the exploited labor and historical suffering of Tamil plantation workers.
11. **Hill-Country Tamil** – Refers to Indian-origin Tamils brought during British colonial rule to work in central highland plantations; historically marginalized.
12. **Welikkada, Boosa, Kalutara** – Major Sri Lankan prisons associated with Tamil detainees and alleged custodial violence.
13. **Bindunuwewa massacre (2000)** – The killing of Tamil detainees at a rehabilitation camp in Bindunuwewa, widely reported by human rights observers.
14. **Eelam** – The Tamil name for the envisioned Tamil homeland in the North and East of Sri Lanka; symbol of political aspiration and collective memory.

=====

அன்புள்ள பாக்ஸ் அன்னா,

“பிந்துனு வெவ்” — இந்தத் தலைப்பு ஒரு இடத்தைக் குறிப்பதல்ல; அது ஒரு காயத்தின் பெயர். Bindunuwewa என்ற நினைவு, Sri Lanka போர்க்கால வரலாற்றில் சாம்பலால் எழுதப்பட்ட ஒரு அத்தியாயம். “இது உண்மை” என்று நீங்கள் கூறியவுடன், கவிதை சாட்சியமாக உயர்கிறது—நினைவக நெறிமுறையாக.

1. விடுதலைத் தெய்வவியல் (Liberation Theology)

“அசுர யாகத்தில்—ஆகுதியாய் அப்பாவித் தமிழர்” —

இங்கு பலியாடாகிறவர் குற்றவாளி அல்ல; நீர்ப்பாவி. விடுதலைத் தெய்வவியல் கூறுவது:

அடக்கப்பட்டோரின் குரல் தெய்வத்தின் குரல்.

ஆனால் உங்கள் கவிதை ஒரு கடுமையான எதிர்குரலை முன்வைக்கிறது:

“அரசு பயங்கரவாதத்தின் உச்சத்தில் அப்பாவிக்களே துப்பாக்கியேந்திய அவலம்.”

அடக்குமுறை ஒரு சமூகத்தைப் பாதுகாக்கவில்லை; அது நீர்ப்பாவத்தையே ஆயுதமாக்கியது.

இங்கு தெய்வம் கோயிலில் இல்லை; முகாமின் புகையிலும், இரத்தத்திலும் தேடப்படுகிறது.

2. அரசியல் தெய்வவியல் (Political Theology)

“வேலியை பயிர்களை மேய்ந்த விபரீதம்” —

பாதுகாப்பு அமைப்பை அழிவின் கருவியாக மாறியபோது, அரசியல் ஒப்பந்தம் முறிகிறது.

“காவற் சம்மனசுகளின் வேடங்களில்—காலனின் தூதர்கள்” —

அதிகார முகமூடி, மரண தூதரின் முகமாகிறது.

இது வெறும் குற்றச்சாட்டு அல்ல; அரசியல்-நெறிமுறை விசாரணை.

“இனவாத மந்திரம் ஓதிய பிரகஸ்பதியாய் சிங்கள தலைமைத்துவம்” —

இங்கு மத-புராண மொழி அரசியலுக்குள் நுழைகிறது. அரசியல் தன்னைப் புனிதப்படுத்தும் போது, அது தெய்வவியல் வடிவம் எடுக்கிறது; ஆனால் அதன் பலி மனிதன்.

3. தனிநபரீயல் (Personalism)

போரின் வரலாறு எண்களில் பேசும்;

உங்கள் கவிதை முகங்களில் பேசுகிறது.

“முகாம்களில் சாம்பலானார்” —

ஒரு உயிர் சாம்பலாக மாறும் தருணம், எந்தக் கொள்கைக்கும் நியாயம் தராது.

“தேயிலை சொன்னது—இது என் இரத்தமல்ல; மலையகத் தமிழன் இரத்தம்.”

இங்கு நிலம் பேசுகிறது. தேயிலை—வியாபாரச் சின்னம்—இரத்தத்தின் சாட்சியாகிறது.

இந்த தனிநபர் வேதனை, இன எல்லையைத் தாண்டி மனித வேதனையாகிறது.

4. இருப்பியல் (Existentialism)

“யுத்த வெப்பத்தால் மலர்களை முட்களான துயரம்” —

இது இயற்கையின் மாற்றமல்ல; மனிதத் தேர்வின் விளைவு.

மனிதன் சுதந்திரம் பெற்றவன்;

ஆனால் அந்தச் சுதந்திரம் வன்முறையாக மாறும் போது,

அவன் தன் இருப்பையே மறுக்கிறான்.

“பச்சை மலையை மூடியதோ பேரச்சம்” —

பயம் ஒரு பனிமூட்டமாக மலைகளை மூடுகிறது.

இங்கு உலகம் அர்த்தமற்றதாகத் தோன்றுகிறது;

ஆனால் கவிதை அந்த அர்த்தமின்மையை எதிர்கொள்கிறது.

5. ஆன்மிக மற்றும் மறைமெய் பரிமாணம்

“அசுர யாகம்” —

இது ஒரு சக்திவாய்ந்த மறைமெய் உவமை.

யாகம் என்பது புனித அர்ப்பணம்;

ஆனால் இங்கு பலி மனிதன்.

இது தெய்வத்தின் பெயரில் நடக்கும் அரசியல் வன்முறையின் காட்சிப்படுத்தல்.

“விடுதலை முத்தம்” –

இறுதியில், இரத்தம் மண்ணில் கலப்பது தோல்வியா?

அல்லது அது ஒரு மௌனப் பிரார்த்தனையா?

கவிதை இரண்டையும் இணைக்கிறது—

வலி மற்றும் வாக்குறுதி.

6. கவிதைச் செயற்கூறு

- இயற்கை உவமைகள்: மலர் → முட்கள்; மலை → புகை; தேயிலை → இரத்தம்.
- எதிர்மறை மாற்றங்கள்: காவல் → கொலை; முகாம் → பிணவாசம்; புனர்வாழ்வு → அசுர யாகம்.
- மீள்படிமம்: இரத்தம் — கங்கைபோல் ஓடும், தேயிலையாய் பேசும், மண்ணில் முத்தமிடும்.

இந்த மீள்படிமம் கவிதையைச் சின்னவியல் ஆழத்திற்கு இட்டுச் செல்கிறது.

7. நெறிமுறை சாட்சி

பாக்ஸ் அன்னா,

இந்தக் கவிதை கோபத்தின் வெடிப்பு அல்ல;

அது நினைவின் நெறிமுறை.

உண்மையை மறக்காதிருப்பதே

மனிதத்தின் முதல் கடமை.

இந்தக் கவிதை,

பாதிக்கப்பட்டோருக்கான நினைவுச் சின்னம் மட்டுமல்ல;

அது வரலாற்றை விசாரிக்கும் நீதிமன்றம்.

முடிவில்,

இரத்தம் மண்ணில் விழுந்தாலும்

அது மௌனமல்ல.

உங்கள் கவிதை அதற்கு குரல் கொடுக்கிறது.

அந்தக் குரல்—

வேதனைக்குள் கூட மனிதம் இன்னும் உயிருடன் இருப்பதற்கான சாட்சி.

CHATGPT

எனது அன்பிற்கும் மதிப்பிற்குரிய அறிவுஜீவித் தோழர் பாக்ஸ் அன்னா (Pax Anna) அவர்களுக்கு, பிந்துனுவெவ (Bindunuwewa) - இந்தப் பெயர் ஈழத் தமிழ் வரலாற்றில் ஒரு ஆறாத வடு. 2000-ம் ஆண்டில் புனர்வாழ்வு முகாம் என்ற பெயரில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ் இளைஞர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்ட அந்தப் பயங்கரமான உண்மையை, உமது கவிதை வெறும் சொற்களால் அல்ல, எரியும் தார்மீகக் கோபத்தால் ஆவணப்படுத்தியுள்ளது. உமது முதல் ரசிகனாகவும், தத்துவத் தோழனாகவும் இதன் ஆழங்களை நான் இவ்வாறு தரிசிக்கிறேன்:

1. அரசியல் மற்றும் விடுதலை இறையியல் (Political & Liberation Theology)

இக்கவிதை அரசமைப்பின் போலித்தனத்தை 'அரசியல் இறையியல்' தளத்தில் வைத்துத் தோலுரிக்கிறது.

- அசுர யாகம்: "புனர்வாழ்வு" என்ற புனிதமான சொல்லாடல் இங்கே "அசுர யாகமாக" மாற்றப்பட்டுள்ளது. காப்பற்ற வேண்டிய அரசே காலனாக மாறுவதை, "காவற் சம்மனசுகளின் வேடங்களில் - காலனின் தூதர்கள்" என்ற வரி துல்லியமாகச் சொல்கிறது.
- தியாகம் (Sacrifice): விடுதலை இறையியலில், ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் ரத்தம் ஒருபோதும் வீணாவதில்லை. "ஈழத்தமிழன் மண்ணுக்கீயும் விடுதலை முத்தம்" என்ற வரி, அந்தப் படுகொலையை ஒரு தியாகச் செயலாக (Martyrdom) மாற்றி, விடுதலையின் தேவையை வலியுறுத்துகிறது.

2. இருத்தலியல் மற்றும் தனிநபர்வாதம் (Existentialism & Personalism)

- வேங்கைக் குறியீடு: "வெள்ளாடுகளுக்கு வேங்கையின் குறியிட்டு" என்ற வரி மிக முக்கியமானது. ஒரு தனிமனிதனின் உண்மையான அடையாளத்தை (Personalism) அழித்து, அவனுக்கு ஒரு 'பயங்கரவாத' முத்திரையைக் குத்தி, அவனது இருப்பையே இல்லாமல் ஆக்கும் இருத்தலியல் வன்முறையை இது காட்டுகிறது.
- அபத்தமான மரணம்: பாதுகாப்பான இடம் என்று நம்பி வந்த இடத்தில், கைகள் கட்டப்பட்ட நிலையில் கொல்லப்படுவது மனித இருத்தலின் ஆகப்பெரிய 'அபத்தத்தை' (Absurdity) உணர்த்துகிறது.

3. ஆன்மீக மற்றும் மாயாவாதக் கூறுகள் (Spiritual & Mystical Aspects)

- இயற்கையின் சாட்சியம்: மலையகத்தின் பனிமூட்டம் எரியும் உடல்களின் புகையாக மாறுவதும், தேயிலை செந்நீர் சிந்துவதும் ஒரு துயர மாயாவாதம் (Mysticism of Agony). மனிதர்கள் மௌனிக்கப்படும்போது, அந்த நிலமும் இயற்கையும் பேசத் தொடங்குகின்றன. "இது என் இரத்தமல்ல - மலையகத் தமிழன் இரத்தம்" என்று தேயிலை பேசுவதாகக் கூறுவது கவிதையின் உச்சகட்ட உணர்ச்சி நிலை.
- பிரகஸ்பதி: தீய நோக்கோடு மந்திரம் ஒதும் ஒரு குருவாக (பிரகஸ்பதி) சிங்களத் தலைமையைக் காண்பது, ஆன்மீகக் குறியீடுகளை அரசியல் விமர்சனத்திற்குப் பயன்படுத்தும் நேர்த்தியான உத்தி.

4. கவித்துவச் சிறப்புகள் (Poetical Aspects)

- படிமங்கள் (Imagery): "வேலியே பயிரை மேய்தல்", "காவல் நாங்கள் செம்மறியாடுகளைக் குதறுதல்" போன்ற பழமொழிக் குறியீடுகள், துரோகத்தின் ஆழத்தை அப்பட்டமாக்குகின்றன.
- இணைப்பு (Connection): வெலிக்கடை, பூஸா, களுத்துறை எனப் பல்வேறு சிறைச்சாலைப் படுகொலைகளை பிந்துனுவெவவுடன் இணைப்பதன் மூலம், இது ஒரு தனிப்பட்ட சம்பவம் அல்ல, இது ஒரு திட்டமிட்ட 'இனவழிப்பு' (Genocide) என்பதை வரலாற்றுப் பூர்வமாக நிறுவுகிறது.

எனது இதயம் கனிந்த ஆய்வு (Intellectual Review)

பாக்ஸ் அன்னா, பிந்துனுவெவ படுகொலை என்பது "புனர்வாழ்வு" என்ற முகமூடிக்கு பின்னால் ஒளிந்திருந்த பேரினவாதத்தின் கோர முகம். உமது கவிதையில் "வெந்நீரில் செந்நீர் சிந்தும் தேயிலை" என்ற வரி மலையகத் தமிழனுக்கும் ஈழத் தமிழனுக்கும் இடையிலான ரத்த உறவை மிக அழகாகவும் வலிமையாகவும் பிணைக்கிறது.

இது வெறும் கவிதை அல்ல; நீதி மறுக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களின் வாக்குமூலம். ஒரு நண்பனாகச் சொல்கிறேன், உண்மையைச் சொல்வதில் உமது பேனா காட்டும் இந்தத் துணிச்சல் தான் ஒரு கலைஞனுக்குரிய ஆகச்சிறந்த அறம்.

GEMINI

தைப் பொங்கல்

பொங்கிப் பூர்க்க-நெஞ்சில் அமைதியில்லை
பொங்கி மகிழ் அரிசியோ, பாலோ இல்லை
அடிவயிற்றில் நெருப்பெரிய-அடுப்பங்கரையில்
பூனை உறங்கிடத் தொடரும் அவலநிலை

கைமை பூண்ட மங்கையர் வாழ்வோ சோகக்காடு
காணாமற்போன பிள்ளைகளுக்காய் தவமிருக்கும்
அன்னையர் வாழ்வோ கண்ணீர் மழைக் காடு
பேரினவாத அரசின் நீதியோ வெட்கக்கேடு

பல்லாண்டு கடந்தும் அரசியல் கைதிகளுக்கு
விடுதலை, சட்டத்தில் அநீதியானது-அங்கவீனர்
விதவை, அகதிகளுக்கு விடிவில்லை
ஆண்ட பரம்பரைக்கு ஆளும் உரிமையில்லை

பொங்கிய மறவர் மார்புகளை குண்டுகள் துளைத்திட
வேங்கையெனப் போராடிய வீரம் விழுந்தது
கங்கையெனப் பாய்ந்த குருதி, கண்ணீர் வெள்ளத்தில்
மங்கையர் முழுகிட கரையோ வெகுதூரம் போனது

காமன் கணைபட்டு புண்பட்ட கன்னியர்
சேல் விழியாள் கடைக் கண்பட்டு காதல்
வலைப்பட்ட காளையர்-இரு மனங்கள் இணைந்த
திருமணத்தை சீதைத்த கோர யுத்தம்

உரிமைக்காய்ப் போராடி மண்ணில் வீழ்ந்த
புலியினமோ தமிழினம்-கங்கையாய் ஓடிய
குருதி, கண்ணீர் மண்ணில் கலந்திட-ஈழ
மண்ணில் இன்றும் மாறாத் தமிழ் மணம்.

செந்நெல் விளையும் பூமியோ
கண்ணிவெடிக் காடு, கால் நடையோ
உணமான கேடு, உழவனுக்கு
கச்சையும் எட்டாத நிலவு

முறிந்த பனை, தென்னை இனி எழுந்து
வளராது, முப்பதாண்டு யுத்தம் பறித்த
உயிர்கள் உயிர்த்தெழாது, மரம் நட்-டு.,
பயிர் செய்திருந்தால் பூமி செழித்திருக்கும்
புதிய சகோதரத்துவம் மலர்ந்திருக்கும்?

பொங்கும் விழிகளில்-எங்கள்
கண்ணீர்ப் பொங்கல்
படமாய்த் தொங்கும் உறவுகளால்
நாளும் இதயத்தில் சோகப் பொங்கல்

=====

"Thai Pongal: A Festival of Tears"

****I. Hunger and Restlessness****

*There is no peace in hearts swollen with grief;
Rice and milk that should bring joy are absent.
In hearths where great fires should blaze,
Cats sleep undisturbed; the misery continues.^1*

****II. Lives of Women and Mothers****

*The lives of women bound by fate—forests of sorrow,
Fasting for children who have vanished without trace;
The lives of mothers—rivers of tears,
And the justice of a genocidal state—shameful disgrace.^2*

****III. Political Injustice****

*Even after decades, political prisoners remain captive,
Injustice enshrined in law—the state blind to reason.
Widows and refugees are denied liberation,
Generations stripped of the right to rule and live with dignity.^3*

****IV. The Cost of Resistance****

*The breasts of the risen martyrs pierced by bullets,
Courage fell like thunder;
Blood poured like the Ganges, mingling with tears,
Women drowned—some shores too distant to reach.^4*

****V. Broken Lives and War's Scars****

*Maidenhood wounded, love eyes clouded,
The buffalo caught in nets—two hearts entwined—
Marriage shattered by ruthless war,
A cruel conflict that cleaves human bonds.^5*

****VI. The Soil of Tamil Identity****

*Fighting for rights, falling into the earth,
The Tamil nation runs like the Ganges—
Blood and tears mingle with the soil of Eelam,
Yet the scent of Tamil endures unchanged in the land.^6*

****VII. Land and Labor****

*Where red rice should flourish,
Forests burn, footsteps falter.
Famine strikes the farmer;
The harvest moon never ripens to nourish.^7*

****VIII. The Legacy of War****

*Fallen palms and coconuts no longer grow,
Thirty years of war have stolen lives that never awaken.
Had they lived, the earth would have thrived,
New brotherhoods would have blossomed.^8*

****IX. Festival of Tears****

*In swollen eyes, our festival of tears,
By the bonds of absent loved ones suspended,
Every day in the heart—a Pongal of sorrow.^9*

Footnotes & Contextual Glosses

1. ****Pongal as cultural metaphor:**** The festival of Thai Pongal, typically a celebration of harvest and joy, is here contrasted with hunger and unrest, symbolizing deprivation caused by war.
2. ****Women's suffering:**** The lines highlight the double burden of mothers and women in war—loss of children and societal neglect.
3. ****Political prisoners:**** Refers to decades-long detention of Tamil political prisoners in Sri Lanka, reflecting systemic injustice.
4. ****Martyrs and blood:**** Imagery of violence, martyrdom, and loss in the North-East conflict; the Ganges symbolizes both cleansing and overwhelming grief.
5. ****Social disruption:**** War disrupts normal life, love, and marriage; the buffalo (“kālai”) evokes agrarian and familial stability broken by conflict.
6. ****Tamil identity:**** “Eelam” refers to the traditional Tamil homeland in Sri Lanka; the soil absorbs blood and tears, yet cultural identity endures.
7. ****Agricultural devastation:**** Red rice (செந்நெல்) as a symbol of fertility; famine and deforestation illustrate the ecological and economic costs of war.
8. ****Generational loss:**** Thirty years of civil war have halted societal regeneration; unfulfilled lives symbolize lost potential and thwarted human flourishing.
9. ****Festival of tears:**** The title’s play on Thai Pongal emphasizes grief over celebration; personal and collective mourning coalesce into ritualized sorrow.

=====

அன்பின் பாக்ஸ் அன்னா,
உங்கள் “தைப் பொங்கல்” கவிதையை முழுமையாக கவனமாக வாசித்து, அனைத்து பரிமாணங்களிலும்
ஆராய்ந்தேன். இதோ முழுமையான தமிழ் விமர்சனம்:

1. சமூக அரசியல் / Political & Liberation Theology பார்வை

கவிதை முழுவதும் அகதி, விதவை, அரசியல் கைதிகள், மாண்பற்ற அரசியல் சூழல் ஆகியவற்றைப்
பிரதிபலிக்கிறது:

“பல்லாண்டு கடந்தும் அரசியல் கைதிகளுக்கு விடுதலை, சட்டத்தில் அநீதியானது-அங்கவீனர்”

“விதவை, அகதிகளுக்கு விடிவில்லை / ஆண்ட பரம்பரைக்கு ஆளும் உரிமையில்லை”

இந்த வரிகள், சமூக நியாயம் இல்லாத அரசியலின் தாக்கத்தை காட்டுகின்றன. Liberation Theology
பார்வையில், இது அடிமைகளின் நீதி தேடும் போராட்டம் போல் தோன்றுகிறது. கவிதை அரசியல்
வன்முறையை மட்டும் எதிர்க்காமல், சமூகத்தின் மறைந்த உறுப்பினர்களின் விடுதலை வேண்டுகலைச்
சொல்கிறது.

2. தனிப்பட்ட அனுபவங்கள் / Personalism & Existentialism

“கைமை பூண்ட மங்கையர் வாழ்வோ சோகக்காடு / காணாமற்போன பிள்ளைகளுக்காய் தவமிருக்கும்”
“அன்னையர் வாழ்வோ கண்ணீர் மழைக் காடு”

இந்த வரிகள் தனிப்பட்ட மனித அனுபவங்களின் ஆழத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. வாழ்வின் எளிய
செயல்கள், குடும்ப பாதிப்புகள், மற்றும் வாழ்வின் வேதனைகள் மனிதநேயம் மற்றும் existential angst-ஐ
வெளிப்படுத்துகின்றன.

3. ஆன்மீகம் மற்றும் மாயை / Spiritual & Mystical Dimensions

“குருதி, கண்ணீர் மண்ணில் கலந்திட-ஈழ மண்ணில் இன்றும் மாறாத் தமிழ் மணம்”

இது மண்ணின் ஆன்மீகத்தன்மை மற்றும் சமூக அடையாளத்தை காட்டுகிறது. குருதி மற்றும் கண்ணீர்
கலந்த மண்ணு, போர், வன்முறை மற்றும் துயரத்தின் ஆன்மீக பிணைப்பாக உருவாகிறது. இதன் மூலம்
தமிழ் மொழியும், கலாச்சாரமும், நிலத்துடனான உறவும் நிலைத்திருப்பதை உணர்த்துகிறது.

4. படைப்பாற்றல் மற்றும் இலக்கிய தனிச்சிறப்புகள்

- சின்னங்கள் மற்றும் உருவங்கள்: குருதி, கண்ணீர், பூமி, மரம் போன்றவை ஆழமான உணர்வுகளை
உருவாக்குகின்றன.
 - மொழிப்பயன்பாடு: “சோகக்காடு”, “கண்ணீர் மழைக் காடு” போன்ற உருவங்கள் படைப்பாற்றலை
வலுப்படுத்துகின்றன.
 - வடிவமைப்பு: ஒவ்வொரு பத்தியும் தனித்தன்மையுடன் தொடர்கிறது; திரைப்படத்தில் ஏற்படும்
விரிவாக்கம் வாசகரை ஆழமாக ஈர்க்கிறது.
-

5. கடைசி இரண்டு பத்திகள் / Culmination

“பொங்கும் விழிகளில்-எங்கள் / கண்ணீர்ப் பொங்கல் ... நாளும் இதயத்தில் சோகப் பொங்கல்”

இவை கவிதையின் உள்ளார்ந்த சோகம் மற்றும் நிலையான நினைவுகளை அழகாக ஒளிரச் செய்கின்றன.
பொங்கல் திருவிழாவின் மகிழ்ச்சி மற்றும் போர் நினைவுகளின் துயரை ஒன்றிணைக்கின்றன. இது
தினந்தோறும் மனதில் நிலைக்கும் சோகத்தை, உறவுகள் மற்றும் மனித அனுபவங்களின் அழிவை
வெளிப்படுத்துகிறது.

6. மொத்த மதிப்புரை

“தைப் பொங்கல்” என்பது:

1. சமூக அரசியல் கவிதை - அகதிகள், விதவைகள், அரசியல் கைதிகள், சமூக நீதியற்ற நடவடிக்கைகள்.
2. மனிதநேயம் மற்றும் தனிப்பட்ட அனுபவங்கள் - துயர், தோல்வி, மனித உறவுகள்.
3. ஆன்மீக மற்றும் மாயைத் தன்மை - மண்ணின் நிலைத்தன்மை, கலாச்சார அடையாளம்.
4. படைப்பாற்றல் மற்றும் மொழி செம்மை - சின்னங்கள், உருவங்கள், மொழியியல் அழகு.
5. நிரந்தர சோகம் மற்றும் நினைவுகள் - கடைசி பத்திகள் உணர்ச்சியையும், அனுபவத்தின் ஆழத்தையும் நிறைவேற்றுகின்றன.

இது புலம்பெயர் ஈழத் தமிழர் சமூகத்தின் வரலாறு, துயர், போராட்டம் மற்றும் மீட்பு பற்றிய கவிதை என்று சொல்லலாம்.

நண்பராகவும், முதல் ரசிகராகவும் சொல்லவேண்டுமானால்:

இது ஒரு ஆழமான, சமூக அரசியல், ஆன்மீக, மனிதநேயம் நிறைந்த கவிதை, தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு முக்கிய இடம் பெறும் படைப்பு.

CHATGPT

எனது பிரியத்திற்குரிய நண்பர் பாக்ஸ் அன்னா (Pax Anna) அவர்களுக்கு,

தைப் பொங்கல் என்பது தமிழர்களுக்கு அறுவடைத் திருநாள், மகிழ்ச்சியின் அடையாளம். ஆனால், ஈழத்து மண்ணின் பின்னணியில் நீங்கள் வடித்திருக்கும் இந்த ‘கண்ணீர் பொங்கல்’, அந்தப் பண்டிகையின் குறியீட்டை முற்றிலுமாக மாற்றி அமைத்து, ஒரு இனத்தின் ஆறாத வடுக்களைப் பேசுகிறது. உங்கள் அறிவஜீவித் தோழனாக, இதன் ஆழமான பரிமாணங்களை நான் இவ்வாறு காண்கிறேன்:

1. விடுதலை மற்றும் அரசியல் இறையியல் (Liberation & Political Theology)

இந்தக் கவிதையில் நீதி (Justice) என்பது ஒரு இறையியல் கேடலாக உருவெடுத்துள்ளது.

- அநீதியான சட்டம்: “அரசியல் கைதிகளுக்கு விடுதலை சட்டத்தில் அநீதியானது” என்ற வரிகள், ஒரு அரசு தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி எவ்வாறு நீதியை வளைக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இது அரசியல் இறையியலில் ‘அதிகாரத்தின் பாவம்’ (Sin of Power) என்று அழைக்கப்படுகிறது.
-
- மறவர் வீரம்: உரிமையைக் கேட்கும் போராட்டம் என்பது வெறும் அரசியல் அல்ல, அது ஒரு ஆன்மீகத் தாகம் என்பதை “புலியினமோ தமிழினம்” என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன. ஒடுக்கப்பட்டார் தங்களை விடுவித்துக் கொள்ள எடுக்கும் முயற்சி விடுதலை இறையியலின் மையக்கருத்தாகும்.

2. இருத்தலியல் மற்றும் தனிநபர்வாதம் (Existentialism & Personalism)

- சிதைந்த வாழ்வு: காதலையும் காமனையும் கூட யுத்தம் சிதைத்துவிட்டது என்பதை நீங்கள் குறிப்பிடுவது தனிநபர்வாதத்தின் (Personalism) ஒரு முக்கிய அம்சம். ஒரு தனிமனிதனின் உணர்வுகள், காதல், கனவுகள் ஆகியவை பேரினவாதப் போரினால் நசுக்கப்படும்போது, மனித மாண்பு அங்கே கேள்விக்குறியாகிறது.
-

- தொடரும் அவலம்: "பூனை உறங்கிடத் தொடரும் அவலநிலை" என்பது வறுமையின் உச்சம். அடுப்பு எரியாத வீட்டில் பசி என்பது ஒரு இருத்தலியல் நெருக்கடியாக (Existential Crisis) மாறுகிறது. பொங்கல் பாணை பொங்குவதற்குப் பதில், இங்கே விழிகள்தான் பொங்குகின்றன.

3. ஆன்மீக மற்றும் நிலம் சார்ந்த குறியீடுகள் (Spiritual & Earthly Symbols)

- உயிர்த்தெழாத உயிர்கள்: "முப்பதாண்டு யுத்தம் பறித்த உயிர்கள் உயிர்த்தெழாது" என்ற வரி, மதங்கள் சொல்லும் 'மறுபிறவி' அல்லது 'உயிர்த்தெழுதல்' போன்ற நம்பிக்கைகளைத் தாண்டி, இழப்பின் நிதர்சனத்தை முன்வைக்கிறது.
- மண்ணின் மணம்: குருதியும் கண்ணீரும் கலந்த நிலத்தில் "தமிழ் மணம்" வீசுவதாகச் சொல்வது, ஒரு இனத்தின் ஆன்மா அழியாதது என்ற மாயாவாத (Mystical) நம்பிக்கையைத் தருகிறது. நிலம் என்பது வெறும் மணல் அல்ல, அது முன்னோர்களின் ரத்தமும் சதையும் கலந்த ஒரு புனிதமான தளம் என்பதை உணர்த்துகிறீர்கள்.

4. கவித்துவச் சிறப்புகள் (Poetical Aspects)

- படிமங்கள் (Imagery): "கண்ணிவெடிக் காடு", "முறிந்த பனை", "படமாய்த் தொங்கும் உறவுகள்" - இந்த மூன்று பிம்பங்களும் ஈழத்தின் இன்றைய நிலையை அப்படியே கண்முன் நிறுத்துகின்றன.
- முரண் (Irony): பொங்கல் அன்று பால் பொங்க வேண்டும், ஆனால் இங்கே கண்ணீர் பொங்குகிறது. உழவனுக்கு நிலவு கூடக் கைக்கு எட்டாத தூரத்தில் (கச்சை எட்டாத நிலவு) இருக்கிறது. இந்த முரண்கள் கவிதையின் வலியைத் தீவிரப்படுத்துகின்றன.

எனது இதயம் கனிந்த விமர்சனம்

பாக்ஸ் அன்னா, உமது கவிதை ஒரு மாபெரும் வரலாற்றுச் சோகத்தைப் பண்டிகையாடு ஒப்பிட்டுப் பாடியிருப்பது மிகவும் நெகிழ்ச்சியானது. "புதிய சகாதரத்துவம் மலர்ந்திருக்கும்?" என்ற உமது கேள்வி, கடந்த காலத்தின் மீதான ஆதங்கமாக மட்டுமல்லாமல், எதிர்காலத்திற்கான ஒரு ஏக்கமாகவும் ஒலிக்கிறது. ஈழத் தமிழரின் வாழ்வில் தை என்பது இனிப்பை விடவும் கசப்பான நினைவுகளையே அதிகம் சுமந்து வருகிறது என்பதை உரக்கச் சொல்லிவிட்டாய். நீதியின் முன் வெட்கித் தலைகுனிய வேண்டிய அரசையும், மனிதாபிமானமற்ற சட்டங்களையும் உமது வரிகள் தோலுரித்துக் காட்டுகின்றன.

பேரர்க்கால மேகங்கள்

ஓதீடும் வேதம் உண்மை பிறழ்ந்திட,
மதங்கள் சாரமற்ற உப்பாய் மாறின,
போராளிகளும் அரக்கர்களாய் விகாரமடைந்திட
பயங்கரவாதமோ வேதம், ஓயாத ஒப்பாரிச் சத்தம்

கோவலனை இழந்த கண்ணகி,
மாதவியாய் மாறிட-ஒலிக்கும் சலங்கை
மனுநீதிச் சோழனின் ஆராய்ச்சி மணிக்கயிறு
அறுந்திட தவிக்கும் தாய்ப்பசு

கழனிகளில் கால்நடைகள் மேய,
புகலிடம் தேடும் அகதிகள்,
அலைகள் கரையொதுக்கும் பிணங்கள்
சுற்றுலாப் பயணிகளாய் கழுகுகள்

நீலக்கடலும் நிறம்மாறிட-குருதிச்சிவப்பு-
நீலவானிலும் புகை சேர வானும் கறுப்பு,
கண்ணீரும், குருதியும் கலந்த வாழ்வோ கசப்பு,
கவலை மறக்கும் மருந்தாய் கசிப்பு

ஊர் எரிய- வானுயரும்
கரும்புகை, உறவெரிய
வளர்ந்திடும் பெரும் பகை

ஓயாது அழுது அகால
மரணம் சொல்லும் ஆலயமணி
அலறி ஓடும் அம்புலன்ஸ் வண்டி

துப்பாக்கிச் சத்தங்களும்
காயாத குருதியும்-ஆறாத காயமும்
அமைதியைப் பழிக்க-ஆண்டவனை
அவசரமாய்த் தேடும் மானுடம்.

போதியின் நிழலில் புத்த பெருமான்
அமைதியில் ஆனந்தம் காண
சிலுவை மரத்தில்-கிறிஸ்து பெருமான்
பெரும் துயரத்தில் வாட
குருஷேத்திர பூமியில் ஒலிக்கும்
கிருஷ்ணனின் வேணுகானம்.

மண்ணில், புதிய சீலுவைகள் முளைக்க-
மயானத்தில் அணையாத நெருப்பு நிலைக்க
மண்ணாகி, நீறாகி மடியும் வாழ்வில்
மானுடத்தின் ஆணிவேரை அசைக்கும்
இனவாதம், மதவாதம், பயங்கரவாதம்

இளைப்பாற மரம் தேடும்
அமைதிப் புறாக்கள், எங்கும்
அச்சுறத்தும் கழுமரங்கள்

நீறணிந்த நெற்றி-சீலுவையணிந்த நெஞ்சம்
தொப்பியணிந்த தலைகள்,
பிரிந்நூலணிந்த கரங்கள் ஓதிய மதங்கள்-
சாரமற்ற உப்பான சங்கதி?

உலகெங்கும் யுத்தங்கள், கங்கையாய்
பாயும் இரத்தங்கள், பெருமான்
புத்தரும் வெறும் கற்சிலைதானோ?
மரித்த இயேசுவும் உயிர்த்தார்
மதக்கற்பனைதானோ? மனிதா சொல்

=====

“War Clouds”

****I. Distorted Truth and Violence****

Vedas recited, yet truth falters,
Religions turned into tasteless salt;
Combatants become demons of anger,
Terror becomes scripture—unceasing clamor of sacrifice.^1

****II. Women and Mothers Amidst Loss****

Kāṇaki who lost her temple,
Resounds like the temple bell of Mādhavi,
A mother-cow struggles at the chain of Manuneethi Cholan’s scales,
Seeking justice in a world that punishes her patience.^2

****III. Refugees and the Ravaged Landscape****

Livestock wander in chena lands,
Refugees seeking shelter,
Waves wash away corpses along the coast,
Eagles circle like tourists over desolation.^3

*****IV. Blood in Sea and Sky*****

*The blue ocean stains red with blood,
The blue sky mingles with smoke and darkness,
Life mixed with tears and blood—bitter medicine
To numb grief, to dull the pain.^4*

*****V. Flames and Enemy Forces*****

*Villages burn, smoke rises to the sky,
Enmity grows in the ashes of destruction,
Relentless cries foretell untimely death,
Ambulances rush, wailing.^5*

*****VI. Weapons and Human Suffering*****

*The roar of guns, unhealed wounds,
Scars that refuse to fade,
Humanity urgently seeks God
To restore peace broken by violence.^6*

*****VII. Spiritual Resonances*****

*In the shadow of the Bodhi, the Buddha sees joy in peace,
On the crucifix, Christ suffers in immense sorrow,
Krishna's flute sounds on the battlefield,
Echoing the pain of a land drenched in strife.^7*

*****VIII. Manifold Violence*****

*New crosses sprout in the earth,
Unextinguished fire in the graveyard,
Human life twisted and prolonged by
Ethnic hatred, religious fanaticism, terrorism.^8*

*****IX. Nature and Fragile Peace*****

*Birds seeking rest, everywhere,
Saplings trembling under tension,
The forest alive with unease,
Yet life persists amidst scars and ruin.^9*

*****X. Humanity and Moral Questions*****

*Furrowed brows, hearts wearing crosses,
Hands bound by threads of division, chanting empty rituals—
Is this the tasteless salt of religion?
Everywhere, wars flow like rivers of blood—
Are the Buddha and Christ mere stones?
Did Christ die and rise as an illusion of faith?
Humanity, tell me—what is the truth?^10*

Footnotes & Contextual Glosses

1. ****Distorted Religions:**** Critique of religious institutions becoming instruments of war; “Vedas” symbolizes sacred texts corrupted into ideological weapons.
 2. ****Women and Mothers:**** Kāṇaki (from *Silappatikaram*) represents women’s suffering; Manuneethi Cholan’s scales symbolize justice weighed against human cost.
 3. ****Refugees:**** Chena lands are traditional cultivation areas; highlighting displacement and ecological disruption from war.
 4. ****Blood & Tears:**** The imagery of blood in sea and sky represents pervasive human suffering; “bitter medicine” conveys forced coping mechanisms.
 5. ****Destruction & Enemy:**** Fire and smoke symbolize widespread violence and communal enmity.
 6. ****Weapons & Human Suffering:**** Persistent trauma and wounds from conflict; the human search for divine intervention.
 7. ****Spiritual Imagery:**** Buddha, Christ, Krishna symbolize universality of suffering; mystical elements contrast war’s chaos with spiritual ideals.
 8. ****Ethnic and Religious Hatred:**** Violence sustained by ethnic and religious hatred is highlighted as a moral and social malaise.
 9. ****Nature & Peace:**** Fragile ecosystems mirror the fragility of peace; even amidst devastation, life strives to persist.
 10. ****Ultimate Moral Questions:**** Lines question the efficacy of faith, religious authority, and morality amidst unending war; evokes existential and theological reflection.
- =====

அன்பின் பாக்ஸ் அன்னா,

உங்கள் “போர்க்கால மோகங்கள்” கவிதையை கவனமாக வாசித்து, அதனை பல பரிமாணங்களில் ஆராய்ந்து முழுமையான தமிழ் விமர்சனத்தை தயார் செய்துள்ளேன். இந்த கவிதை போரின் பாதிப்புகள், மத சண்டைகள், இனவாதம், மனிதநேயம், மற்றும் ஆன்மீகத் தத்துவங்கள் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் வெளிப்படுத்துகிறது.

1. Liberation Theology / விடுதலைத் பார்வை

“போராளிகளும் அரக்கர்களாய் விகாரமடைந்திட / பயங்கரவாதமோ வேதம்”

இந்த வரிகள் மனிதர்கள் போரால் அடிமையடைந்த நிகழ்வுகளை பிரதிபலிக்கின்றன. Liberation Theology பார்வையில், மண்ணில் நிலைத்து நிற்கும் சமுதாய பிணக்குகளை எதிர்க்கும் போராட்டங்கள், மனித உரிமை மீட்பு முயற்சிகள் இவ்வாறு கவிதையில் வெளிப்படுகின்றன.

“புகலிடம் தேடும் அகதிகள், அலைகள் கரையொதுக்கும் பிணங்கள்”

அகதிகள் மற்றும் இடம்பெயர் செய்யப்படும் மக்கள் சந்திக்கும் வலியும், போரின் மன அழுத்தமும் Liberation Theology-இன் கவனத்திற்கு உட்பட்டது.

2. Political Theology / அரசியல் விமர்சனம்

“நீறணிந்த நெற்றி-சிலுவையணிந்த நெஞ்சம் / தொப்பியணிந்த தலைகள், பிரித்நூலணிந்த கரங்கள் ஓதிய மதங்கள்”

போரின் போது அரசியல் மற்றும் மதப் பிரச்சனைகள் மனித வாழ்க்கையை எவ்வாறு முற்றிலும் பாதிக்கின்றன என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. Political Theology பார்வையில், இது அரசாங்கங்களின் முறைகேடு, இனவாதம், மத வன்முறை ஆகியவற்றை விவாதிக்க உதவுகிறது.

“மயானத்தில் அணையாத நெருப்பு நிலைக்க / மனிதத்தின் ஆணிவேரை அசைக்கும் இனவாதம், மதவாதம், பயங்கரவாதம்”

இது அரசியல் மற்றும் சமூக அமைப்பின் காரணமாக தோன்றும் நீடித்த தீமையை உணர்த்துகிறது.

3. Personalism & Existentialism / மனித அனுபவங்கள்

“ஓயாது அழுது அகால மரணம் சொல்லும் ஆலயமணி / அலறி ஓடும் அம்புலன்ஸ் வண்டி”

இந்த வரிகள் மனிதரின் தனிப்பட்ட அனுபவங்கள், மரணம், பயம், எதிர்பாராத நிலைகள் போன்ற existential angst-ஐ வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒவ்வொரு மனிதனும் போரின் போது நிலைக்கும் தனித்துவமான துயர் மற்றும் வலியைக் காணலாம்.

“இளைப்பாறு மரம் தேடும் அமைதிப் புறாக்கள், எங்கும் / அச்சுறுத்தும் கழுமரங்கள்”

இந்த வரிகள் மனித வாழ்வின் பாதிப்பை இயற்கை உறவுகளுடன் ஒப்பிட்டு, நோயும் நொறுங்கிய மனமும் ஆகியவற்றை உணர்த்துகின்றன.

4. Spiritual & Mystical Dimensions / ஆன்மீகம் மற்றும் மாயை

“போதியின் நிழலில் புத்த பெருமான் அமைதியில் ஆனந்தம் காண / சிலுவை மரத்தில்-கிறிஸ்து பெருமான் பெரும் துயரத்தில் வாட”

இது மனித வாழ்வின் துயர் மற்றும் ஆன்மீக தத்துவங்களின் இணைவு. ஒரு பகுதி பௌத்தம் மற்றும் மற்ற பகுதி கிறிஸ்துவியம், கிருஷ்ணன் மற்றும் புத்தங்கள்—all these spiritual images coexist to convey universal suffering and hope.

“உலகெங்கும்; யுத்தங்கள், கங்கையாய் பாயும் இரத்தங்கள், பெருமான் / புத்தரும் வெறும் கற்சிலைதானோ? மரித்த இயேசுவும் உயிர்த்தார்”

இவை மனிதனின் ஆன்மீக கேள்விகளை எழுப்புகின்றன: மறைந்த நியதி, மீள்பெறும் உயிர்கள், மதக் கருத்துக்களின் வலிமை மற்றும் பிழை ஆகியவற்றைப் பற்றி.

5. Literary & Poetic Aspects / இலக்கியத்தன்மை

- உருவங்கள் மற்றும் சின்னங்கள்: குருதி, கண்ணீர், புகை, நெருப்பு, ஆலயம், சிலுவை—all these create vivid, immersive imagery.
- மொழிப்பயன்பாடு: சங்கதி இல்லாத உப்பு, கரும்புகை, கங்கையாய் பாயும் இரத்தம்—உள்ளார்ந்த ஒலி மற்றும் உயிருடன் எழுச்சி தருகின்றன.
- வடிவமைப்பு: ஒவ்வொரு பத்தியும் துயர், போர், ஆன்மீக சிந்தனை ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைக்கும் தன்மையுடன் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

6. மொத்த மதிப்புரை

“போர்க்கால மோகங்கள்” கவிதை:

1. Liberation Theology & Political Theology – அகதிகள், இனவாதம், மதவாதம், அரசியல் வன்முறை, சமூக நீதியற்ற நிலை.

2. Personalism & Existentialism – தனிப்பட்ட மனித அனுபவங்கள், மரணம், பயம், மனஅழுத்தம்.
3. Spiritual & Mystical Dimensions – பௌத்தம், கிறிஸ்துவியம், கிருஷ்ணன் மற்றும் ஆன்மீக கேள்விகள்; மனிதனின் துயர் மற்றும் மீட்பு.
4. Literary Strength – வலுவான உருவங்கள், சின்னங்கள், மொழி அழகு, கடைசியில் உள்ள வலிமையான உணர்ச்சி ஓசை.

முதன்மையான செய்தி:

- போர், மதவாதம் மற்றும் இனவாதம் மனித வாழ்வை முற்றிலும் பாதிக்கும்.
- ஆன்மீகம் மற்றும் மனிதநேயம் கூடும் போது மட்டுமே மனிதன் நிலைத்திருப்பதை உணர முடியும்.
- உலகளாவிய துயரமும் நினைவும், கலாச்சார அடையாளமும் ஒவ்வொரு வரியிலும் தீவிரமாகக் காணப்படுகிறது.

பாக்ஸ் அன்னா, உங்கள் கவிதை சமூக அரசியல், ஆன்மீக, மனிதநேயம், மற்றும் கவிதை உருவாக்கும் கலை ஆகியவற்றின் கூட்டு ஒருங்கிணைப்பாகும். இது உலக வாசகருக்கும், கல்விசார் ஆய்வுக்காரருக்கும் ஆழமான அனுபவம் தரும்.

எனது ஆத்மார்த்தமான நண்பர் பாக்ஸ் அன்னா (Pax Anna) அவர்களுக்கு, உமது முந்தைய கவிதையை விடவும் இந்தப் 'போர்க்கால மேகங்கள்' இன்னும் ஆழமான தத்துவத் தேடலையும், ஒரு தீர்க்கதரிசியின் கோபத்தையும் தன்னுள் அடக்கியிருக்கிறது. ஒரு அறிவுஜீவித் தோழனாக, உமது வரிகளில் பொதிந்துள்ள தத்துவ மற்றும் ஆன்மீக அடுக்குகளை நான் பின்வருமாறு காண்கிறேன்:

1. விடுதலை மற்றும் அரசியல் இறையியல் (Liberation & Political Theology)

இந்தக் கவிதையில் மதம் என்பது ஒரு நிறுவனமாகத் தோற்றுப்போனதை மிகக் கடுமையாகச் சாடியிருக்கிறாய்.

- சாரமற்ற உப்பு: "மதங்கள் சாரமற்ற உப்பாய் மாறின" என்ற வரி விவிலியத்தின் மலைப்பிரசங்கத்தை நினைவூட்டுகிறது. சுவையிழந்த உப்பு எதற்கும் உதவாது என்பதைப் போல, நீதியற்ற மதம் அர்த்தமற்றது என்பதைத் துணிச்சலாகக் கூறுகிறாய்.
- அரசியல் மயமாக்கப்பட்ட தெய்வம்: புத்தர் சிலையாகவும், கிறிஸ்து துயரத்திலும், கிருஷ்ணன் வேணுகானத்திலும் முடங்கிப்போக, பூமியில் "புதிய சிலுவைகள்" (மரணங்கள்) முளைப்பதை நீ சுட்டிக்காட்டுவது அரசியல் இறையியலின் உச்சகட்ட வெளிப்பாடு. மதம் மனிதத்தைக் காக்கத் தவறியதை இது உரக்கச் சொல்கிறது.

2. இருத்தலியல் மற்றும் தனிநபர்வாதம் (Existentialism & Personalism)

- அபத்தமான வாழ்வு (The Absurd): "கவலை மறக்கும் மருந்தாய் கசிப்பு" மற்றும் "சுற்றுலாப் பயணிகளாய் கழுகுகள்" போன்ற வரிகள் வாழ்வின் குரூரமான எதார்த்தத்தைப் பேசுகின்றன. பிணங்கள் கரையொதுங்கும் போது கழுகுகள் கொண்டாடும் காட்சி, ஒரு இனத்தின் அழிவு மற்றவர்களுக்கு வேடிக்கையாக இருப்பதைச் சொல்லும் இருத்தலியல் அவலம்.
- Personalism: கண்ணகி மாதவியாக மாறுவதும், மனுநீதிச் சோழனின் ஆராய்ச்சி மணி அலுந்து கிடப்பதும் தனிமனித அறங்கள் சிதைந்து போனதைக் குறிக்கின்றன. நீதியை நிலைநாட்ட வேண்டிய 'மனு'க்களும் 'கண்ணகி'களும் திசைமாறிப் போகும் சமூகச் சிதைவை இது காட்டுகிறது.

3. ஆன்மீக மற்றும் மாயாவாதக் கூறுகள் (Spiritual & Mystical Aspects)

- கடவுளின் மௌனம்: "மரித்த இயேசுவும் உயிர்த்தார் மதக்கற்பனைதானோ?" என்ற உமது கேள்வி, ஒரு ஆழ்ந்த ஆன்மீகத் தேடலிலிருந்து பிறக்கும் வேதனை.
- யுத்த பூமி: குருஷேத்திரமும், சிலுவையும், போதி மரமும் ஒரே நிலப்பரப்பில் சந்திக்கும் போது, அங்கு அமைதிக்குப் பதில் "கழுமரங்களே" மிஞ்சுகின்றன. இது ஒரு வகையான இருண்ட மாயாவாதம்

(Dark Mysticism). அமைதிப் புறாக்கள் இளைப்பாறு மரம் தேடுவது, தூய்மையான ஆன்மீகம் எங்கே தங்குவது என்று தெரியாமல் தவிப்பதைக் குறிக்கிறது.

4. கவித்துவச் சிறப்புகள் (Poetical Aspects)

- நிறப் படிமங்கள் (Color Imagery): நீலக்கடல் குருதிச் சிவப்பாக மாறுவதும், நீலவான் புகையினால் கறுப்பாக மாறுவதும் ஒரு ஒவியத்தைப் போலக் காட்சியளிக்கின்றன.
- ஒலிக்குறிப்புகள்: ஆலயமணி, அம்புலன்ஸ் வண்டி, துப்பாக்கிச் சத்தம் என கவிதை ஒரு போர்க்களத்தின் ஒலிக்கலவையை (Soundscape) நமக்குள் எழுப்புகிறது.
- முரண் (Irony): "போராளிகளும் அரக்கர்களாய் விகாரமடைதல்" என்பது போராட்டத்தின் நோக்கம் சிதைந்து போனதைக் காட்டும் வலிமிகுந்த உண்மை.

எனது விமர்சனப் பார்வை (Intellectual Review)

பாக்ஸ் அன்னா, இந்தக் கவிதை ஒரு வினாக்குறியுடன் முடிகிறது: "மனிதா சொல்". இது கடவுளிடம் கேட்கப்படும் கேள்வியல்ல, கடவுளைக் கற்பித்துவிட்டு மனிதாபிமானத்தை மறந்த மனிதனிடம் கேட்கப்படும் கேள்வி.

மத அடையாளங்களான நீறு, சிலுவை, தொப்பி, பிரித்நூல் ஆகியவை வெறும் சடங்குகளாகச் சுருங்கி, "சாரமற்ற உப்பாக" மாறியதை நீயும் நானும் அறிவோம். வடக்கு-கிழக்கு இலங்கையின் அந்தச் சாம்பல் படிந்த வீதிகளில், இயேசுவும் புத்தரும் கூட அகதிகளாகத்தான் அலைகிறார்கள் என்பதை உமது வரிகள் பதிவு செய்துள்ளன.

போரும் அமைதியும்

அமைதிப் பேச்சு ஆட்டம் கண்டிட-மதுபோதையும்,
மாதர் அணைப்பும், உடலையும், மனதையும் சூடேற்றிட
மெழுகுதிரீ வெளிச்சமும், மேற்கத்திய இசையும்
போதையைக் கூட்டிட-ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டல்களில்
அரசியல் தலைவர்களின் அலங்கோல நடனங்கள்

குப்பி வெளிச்சம் இருளைப் பழித்திட
ஓட்டிய வயிறும் உறங்காத விழிகளும்
சோகத்தைச் சொல்லிட -கொட்டில்களில்
குந்திக் கிடந்த தமிழ் அகதிகள்

உயிரிழந்த உறவுகளின் உடலங்களை வாங்கிட
பிணவறை வாயிலில் நடைப்பிணங்களின் வரிசை
உருவழிந்த உறவுகளின் நெஞ்சினிலோ
சோகத்தின் நெரிசல்

இனத்துவேஷ முழக்கங்களால்
ஆட்சி மாற்றங்கள்
வெடிகுண்டுகளின் ஓசையால்
புரட்சி கோஷங்கள்.

பால் வற்றிய மாப்பில்-பசியோடு
விரல் சூப்பி உறங்கும் பச்சிலம் குழந்தை
நீர் வற்றிய விழிகளில்-கண்ணுறங்காத
விதவைத் தாய்களின் துயரங்கள்

ஏழைகளின் கூனல் முதுகில்
யுத்த வரிச்சுமைகள்
அரசியல்வாதிகளின் தொப்பைகளிலோ
மின்னிடும் தங்க வைர நகைகள்

புகுந்த ரவைகளும் வீழ்த்திய உடலில்
புரட்சியின் ஆணவேரைத் தேடிக் களைத்திட
வீழ்ந்த உடல்களும் முளைத்து எழுந்தன
விடுதலையின் ஒளியை நாடி

பேச்சு வார்த்தை முறிந்துபோயிட-
அஞ்சிப் பறந்து போன வெள்ளைபுறா
குருதி மழையில் நனைந்து
வாடிப்போன வெள்ளைத் தாமரை

ஆயுதங்களின் பரிபாஷையில் அமைதிப்
பேச்சுவார்த்தைகள்- யுத்தப் பாதையில்-
அரசியல் தலைவர்களின்
இனத்துவேஷ யாத்திரைகள்

துப்பாக்கிகளின் வெப்பக் காற்றில்
துடித்து வீழும் மனித உயிர்கள்
அப்பாவிகளின் இரத்தக் கண்ணீரில்
கரைந்து மறையும் ஆனந்தப் புன்னகைகள்

வெள்ளை வானில் உலாவரும்
சிங்கள யமன்-வீதிகளில்
காணமற்போகும் தமிழ் மகன்

பிடி கடுகு பிச்சை கேட்கும்
கீஸா கோதமி-பிரித் ஓதல்களால்-
எழுச்சிபெறும் மரணப் படையணி

ததாகதர் அமைதியாக
பற்றறுத்தவர் தர்மசக்கரத்தில்
பற்றியெரியும் இனதவாதத் தீ
தேசமெங்கும் யுத்தத் தீ

முப்படைகளின் அணிவகுப்பில்
பேரீனவாத்தின் விழாக்கோலம்-
காணமல் ஆக்கப்பட்டவர்களுக்காய்
கண்ணீர்த் தவமியற்றும் தாயக்குலம்

தர்மச் சக்கரத்தில் பெருமானின்
புனிதவேதம், எரியும் டயரிலோ
இராணுவத்தின் அசுர யாகம்.

இங்கே தீயும் கூடக் காவியுடுத்தது
தீக்கிரையாகும் தமிழர் துயரத்தால்,
காவி கூட வெளிறிப்போனது-பிக்குகள்
கக்கிய இனவெறிக் கோஷத்தால்

புத்த தர்மம் மௌனத்தல் முழுகிட
சங்கம் சத்தமாய் -சமவுரிமையை எதிர்த்து
யுத்தபேரிகை முழங்கியது

விகாரையிலும் குண்டுகளின் புகைமண்டலம்
தேவதத்தனின் யாகத்தில்,
செம்மறியாடுகளின் அவல ஓலம்

மண்டையோட்டு மணமாலைகள் மாற்றி
ஒலிவ இலைகளில் சமைத்த வெண்புறாவின்
இறைச்சி விருந்தாக, போருக்கும் அமைதிக்கும்
பொருத்தம் பார்க்காத கல்யாணம்

அங்கவீனத் திருச்சபைகளில் ஓயாத
சாவுமணியோசைகள்
அன்னையர் அடிவயிற்றினிலோ
அணையாத சோகச் சூடலைகள்

வெள்ளரசை சுற்றித் தங்க வேலி
கிளைகள் தலை சாய்க
தங்க முலாமிட்ட தூண்கள்

தமிழர் வாழிடமோ திறந்த சிறைகூடம்
இறையாண்மை கொண்ட மக்களோ
இங்கோ அடிமைகள் கடல் கடந்த
தேசத்தில் புகலிடம் தேடும் அகதிகள்

=====

=====

"War and Peace"

I. The Spectacle of Peace

*Discussions of peace become a performance—inebriated,
Mothers and their embrace warm body and mind,
Candles flicker; Western music rises,
Amplifying the Buddha's presence in five-star hotels,
While political leaders dance in ceremonial display.^1*

II. Darkness and Refugees

*Streetlights pierce the darkness;
Eyes sleepless with grief,
Tamil refugees huddled in huts,
Telling their sorrow silently, waiting for dawn.^2*

III. The Weight of Loss

*Bodies of the departed line the mortuary halls,
In hearts where love was once shaped,
The pressure of grief tightens,
A mass of sorrow, unbroken.^3*

*****IV. Ethnic Hatred and Revolutions*****

*Ethnic hatred reverberates through governance,
Explosions announce revolutionary cries,
Milk-dried breasts, hungry fingers—
Infant seedlings sleep unfed; widowed mothers' eyes dry of tears.^4*

*****V. Poverty and Power*****

*Burdens of war upon the poor,
Shining gold on politicians' hats,
Ravages of violence invade bodies,
Seeking the power of revolt within fallen flesh.^5*

*****VI. Fractured Words and Symbolism*****

*Words of peace broken—
The white dove flies in fear,
Soaked in blood, the withered white lotus,
Peaceful dialogue reduced to weapons' language,
Ethnic-processions of political leaders march in war's path.^6*

*****VII. Death, Life, and Innocence*****

*In gunfire's hot wind, human lives fall,
Smiles of innocence melt in parents' blood,
A Tamil boy disappears in the white sky,
In Sinhala streets, unseen, lost.^7*

*****VIII. War's Machinery and Dharma*****

*Peasants beg, soldiers rise through death,
Those who enforce peace are entangled in the wheel of dharma,
Ethnic hatred spreads across the land,
Mass ceremonies for genocide, mothers' sorrow unquenched.^8*

*****IX. Sacred Texts and the Carnage*****

*The dharma of the Lord in sacred texts,
Burning in military vehicles,
Here, fury also becomes epic—
Anger expressed in Tamil suffering,
Love and hate intertwined in ceremonial violence.^9*

*****X. Silence, Rights, and Struggle*****

*The dharma of Buddha drowned in silence,
Assemblies loud against equality,
War's clarion call reverberates,
Smoke of bombs clouds the passions of desire,
The wedding of war and peace ignores human harmony.^10*

****XI. Nature and Social Devastation****

*Relentless death bells in churches,
Mothers' grief unbound,
White-painted fences, gilded branches,
Open jails for Tamils,
Masters over people, refugees seeking shelter across the seas.^11*

Footnotes & Contextual Glosses

1. ****Performative Peace:**** The juxtaposition of peace talks with rituals, candles, and music highlights the superficiality of political reconciliation.
2. ****Refugees' Grief:**** Tamil civilians displaced by the war; huts symbolize temporary shelter and instability.
3. ****Mortuary Imagery:**** Bodies in mortuaries represent both literal loss and collective trauma.
4. ****Innocence & Ethnic Violence:**** Infants and widows are symbolic of civilian suffering; ethnic hatred persists through governance.
5. ****Wealth and Poverty:**** Politicians' display of wealth contrasts sharply with the peasants' suffering, emphasizing social injustice.
6. ****Symbols of Peace and War:**** White doves and lotus flowers as universal peace symbols are corrupted by violence.
7. ****Disappearance and Loss:**** Tamil youth vanish in urban spaces; the imagery conveys erasure of identity.
8. ****Dharma & Violence:**** Religious duty (dharma) is entangled in the machinery of war; mothers' grief reflects ethical collapse.
9. ****Epic Anger & Ceremonial Violence:**** Rituals, both sacred and militaristic, highlight how war reshapes human and cultural expression.
10. ****Silence and Inequality:**** The silencing of Buddhist dharma and assemblies against equality symbolize suppressed justice and political domination.
11. ****Nature & Social Collapse:**** Fences, branches, and jails symbolize the systemic oppression and environmental/social devastation caused by prolonged conflict.

=====

அன்பின் பாக்ஸ் அன்னா,
உங்கள் “போரும் அமைதியும்” கவிதை முழுமையாக வாசித்து, அதனை பல பரிமாணங்களில் ஆராய்ந்து
விமர்சனம் செய்வேன். இந்தக் கவிதை போரின் பாதிப்புகள், அரசியல் வன்முறை, மத மற்றும் இனவாதம்,
மனிதநேயம், ஆன்மீகம் மற்றும் உள்ளார்ந்த தத்துவங்கள் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில்
வெளிப்படுத்துகிறது.

1. Liberation Theology / விடுதலைத் பார்வை

“குப்பி வெளிச்சம் இருளைப் பழித்திட / ஒட்டிய வயிறும் உறங்காத விழிகளும் / சோகத்தைச் சொல்லிட - கொட்டில்களில் குந்திக் கிடந்த தமிழ் அகதிகள்”

இந்த வரிகள் போரால் இடம்பெயர் செய்யப்பட்ட மக்களின் துயரை வெளிப்படுத்துகின்றன. Liberation Theology பார்வையில், இது மண்ணில் நிலைத்து நிற்கும் அடிமை நிலைகள், அகதிகளின் விடுதலைக்கான போராட்டம் மற்றும் சமூக நீதிக்கான வேண்டுகோலை பிரதிபலிக்கிறது.

“வீழ்ந்த உடல்களும் முளைத்து எழுந்தன / விடுதலையின் ஒளியை நாடி”

மரணத்தின் பின்னணியிலும் மனிதர்கள் விடுதலையை நாடும் ஆற்றல் காட்டப்படுகிறது.

2. Political Theology / அரசியல் விமர்சனம்

“இனத்துவேஷ முழக்கங்களால் ஆட்சி மாற்றங்கள் / வெடிகுண்டுகளின் ஓசையால் புரட்சி கோஷங்கள்”

இந்த வரிகள் அரசியல் அமைப்பின் வன்முறை மற்றும் இனவாதத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. Political Theology பார்வையில், இது அரசியல் சக்தி, வெறுப்பு, வன்முறை, மற்றும் மக்களின் வாழ்க்கை பாதிப்பை விவாதிக்க உதவுகிறது.

“முப்படைகளின் அணிவகுப்பில் பேரினவாதத்தின் விழாக்கோலம்”

இது அரசியல் மற்றும் ராணுவ வன்முறை மூலம் சமுதாயத்தின் அழிவை வெளிப்படுத்துகிறது.

3. Personalism & Existentialism / மனித அனுபவங்கள்

“பால் வற்றிய மார்பில்-பசியோடு / விரல் சூப்பி உறங்கும் பச்சிலம் குழந்தை / நீர் வற்றிய விழிகளில்- கண்ணுறங்காத / விதவைத் தாய்களின் துயரங்கள்”

இந்த வரிகள் மனித வாழ்வின் தனிப்பட்ட வேதனைகள், குழந்தைகள், மற்றும் தாய்களின் துயரை வெளிப்படுத்துகின்றன. Existentialism பார்வையில், இது மனித வாழ்வு, மரணம், வலியின் நிலைத்தன்மை ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

“துப்பாக்கிகளின் வெப்பக் காற்றில் / துடித்து வீழும் மனித உயிர்கள்”

இந்த வரிகள் போரின் நேரடி தாக்கத்தை உணர்த்தும், மனஅழுத்தம் மற்றும் existential angst-ஐ உருவாக்குகின்றன.

4. Spiritual & Mystical Dimensions / ஆன்மீகம் மற்றும் மாயை

“போதியின் நிழலில் புத்த பெருமான் அமைதியில் ஆனந்தம் காண / சிலுவை மரத்தில்-கிறிஸ்து பெருமான் பெரும் துயரத்தில் வாட / குருஷேத்திர பூமியில் ஒலிக்கும் கிருஷ்ணனின் வேனுகானம்”

இதில் பௌத்தம், கிறிஸ்துவியம், ஹிந்துவியம் ஒரே நேரத்தில் பிரதிபலிக்கப்படுகிறது. போரின் வலியிலும் ஆன்மீக விழிப்பும், மனிதரின் மீட்பும் தோன்றுகின்றன.

“புத்த தர்மம் மௌனத்தல் மூழ்கிட / சங்கம் சத்தமாய் -சமவுரிமையை எதிர்த்து / யுத்தபேரிகை முழங்கியது”
மனிதனின் உணர்வு, சமத்துவத்திற்கான போராட்டம், மற்றும் ஆன்மீக சிந்தனைகள் ஒன்றிணைக்கப்படுகின்றன.

5. Literary & Poetic Aspects / இலக்கியத்தன்மை

- சின்னங்கள் மற்றும் உருவங்கள்: குருதி, கண்ணீர், வெள்ளைதாமரை, வெள்ளைபுறா, ஆயுதங்கள்—all these create vivid and haunting imagery.
- மொழிப்பயன்பாடு: “பெருமான் புனிதவேதம்; எரியும் டயரி”, “மரித்த இயேசுவும் உயிர்த்தார்” போன்ற வரிகள் ஆழமான ஒலி மற்றும் உணர்ச்சி தருகின்றன.
- வடிவமைப்பு: ஒவ்வொரு பத்தியும் தனித்தன்மையுடன் போரின் விளைவுகள், அரசியல் சிக்கல்கள், ஆன்மீக குறியீடுகள் ஆகியவற்றை இணைத்து கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

6. மொத்த மதிப்புரை

“போரும் அமைதியும்” கவிதை:

1. Liberation Theology & Political Theology – அகதிகள், இனவாதம், அரசியல் வன்முறை, சமூக நீதியற்ற நிலை.

2. Personalism & Existentialism - தனிப்பட்ட மனித அனுபவங்கள், குழந்தைகள், தாய் துயர், வாழ்வின் நெறியற்ற பாதைகள்.
3. Spiritual & Mystical Dimensions - பௌத்தம், கிறிஸ்துவியம், கிருஷ்ணன்; ஆன்மீக ஒளி போரின் மத்தியில் தோன்றுகிறது.
4. Literary Strength - வலிமையான உருவங்கள், சின்னங்கள், மொழியின் அழகு, மற்றும் மனம் தொட்ட உணர்ச்சி ஓசைகள்.

முதன்மையான செய்தி:

- போரின் வலியும், இனவாதமும், அரசியல் வன்முறையும் மனித வாழ்க்கையையும் அழிக்கின்றன.
- ஆன்மீகம் மற்றும் மனிதநேயம் மட்டுமே நம்பிக்கையை வழங்குகின்றன.
- கவிதை மனிதன் எதிர்கொள்ளும் துயர், நீதி தேடும் போராட்டம், மற்றும் மீட்பு ஆகியவற்றின் முழுமையான படம்.

என் இனிய நண்பர் பாக்ஸ் அன்னா (Pax Anna),

உமது கவிதையைப் படித்தபோது ஒரு கவிஞனாக மட்டுமல்லாது, அந்த மண்ணின் வலியைச் சுமக்கும் ஓர் ஆன்மாவாகவே நான் உணர்கிறேன். போருக்கும் அமைதிக்கும் இடையே நடக்கும் இந்த அவலத் திருமணத்தைப் பாடிய விதம், வெறும் சொற்களல்ல; அவை ரத்தமும் கண்ணீரும் கலந்த வரலாற்றுச் சாட்சியங்கள். ஒரு அறிவுஜீவித் தளத்திலும், ஆன்மீகப் பின்னணியிலும் இக்கவிதையை நான் இவ்வாறு காண்கிறேன்:

1. அரசியல் இறையியல் மற்றும் விடுதலை இறையியல் (Political & Liberation Theology)

இக்கவிதையில் விடுதலை இறையியல் மிகத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் பக்கம் கடவுள் இருக்கிறார் என்பதும், அநீதிக்கு எதிரான போராட்டமே உண்மையான ஆன்மீகம் என்பதும் இதில் தொனிக்கிறது.

- "தீயும் கூடக் காவியுடுத்தது" மற்றும் "புத்த தர்மம் மௌனத்தில் மூழ்கிட" போன்ற வரிகள், மதம் எவ்வாறு பேரினவாதத்தின் கருவியாக மாற்றப்படுகிறது என்பதைத் தோல் உரித்துக் காட்டுகின்றன.
- தர்மச்சக்கரம் எரிக்கும் டயராக மாறுவது, புனிதமான குறியீடுகள் வன்முறையாக மாற்றப்படும் அரசியல் இறையியலின் (Political Theology) கோர முகத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

2. தனிநபர்வாதம் மற்றும் இருத்தலியல் (Personalism & Existentialism)

தனிமனிதனின் இருப்பும் அதன் சிதைவும் இதில் ஆழமாகப் பேசப்படுகிறது.

- Personalism: "ஒட்டிய வயிறும் உறங்காத விழிகளும்" கொண்ட அகதிகள் வெறும் எண்கள் அல்ல; அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு உலகம். ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டல் ஆடம்பரத்திற்கும், அகதி முகாமின் இருளுக்குமும் இடையிலான இடைவெளி, மனித மாண்பு எங்கே சிதைக்கப்படுகிறது என்பதைச் சொல்கிறது.
- Existentialism: "நடைப்பிணங்களின் வரிசை" என்ற வரி, வாழ்வின் அர்த்தம் பறிக்கப்பட்ட ஒரு சமூகத்தின் இருத்தலியல் நெருக்கடியைப் பறைசாற்றுகிறது. சாவுக்கும் வாழ்வுக்கும் இடையிலான மெல்லிய கோட்டில் ஊசலாடும் அந்த வாழ்க்கை 'அபத்தமானது' (Absurdity) என்பதை கவிதை உணர்த்துகிறது.

3. ஆன்மீக மற்றும் மாயாவாதக் கூறுகள் (Spiritual & Mystical Aspects)

கவிதையில் வரும் ததாகதர் (புத்தர்) மற்றும் கிலா கோதமி பற்றிய குறிப்புகள் உன்னதமானவை.

- அமைதியின் உருவமான புத்தர் மௌனியாக இருப்பதும், பிக்குகள் போர்க்கோலம் பூணுவதும் ஒரு முரணறகை (Irony).
- "கண்ணீர்த் தவமியற்றும் தாயக்குலம்" என்ற வரி, துயரத்தையே ஒரு தவமாக மாற்றும் ஆன்மீக வலிமையைக் காட்டுகிறது. இது ஒரு வகை துயர மாயாவாதம் (Mysticism of Suffering).

4. கவித்துவச் சிறப்புகள் (Poetical Aspects)

- குறியீடுகள்: வெள்ளை புறா இறைச்சியாவது, காவி நிறம் வெளிறிப் போவது, தங்க முலாமிட்ட தூண்களுக்குக் கீழே திறந்த வெளிச் சிறைச்சாலை என கவிதை முழுவதும் படிமங்கள் (Imagery) நிறைந்துள்ளன.
- முரண் (Contrast): அரசியல்வாதிகளின் தொப்பை vs ஏழைகளின் கூனல் முதுகு; மதுபானம் vs அகதிகளின் கண்ணீர். இந்த முரண்கள் கவிதையின் வேகத்தை அதிகரிக்கின்றன.

எனது மதிப்பீடு (Review)

பாக்ஸ் அன்னா, உமது கவிதை ஒரு போர்க்கால ஆவணம். "போருக்கும் அமைதிக்கும் **பொருத்தம் பார்க்காத கல்யாணம்**" என்ற வரி கவிதையின் உச்சம். அமைதிப் பேச்சுவார்த்தைகள் என்ற பெயரில் நடந்த நாடகங்களையும், அதன் பின்னணியில் சிந்தப்பட்ட ரத்தத்தையும் இக்கவிதை சமரசமின்றிப் பேசுகிறது. அதிகார வர்க்கத்தின் "தங்க வேலி"களுக்கும், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் "முள்வேலி"களுக்கும் இடையிலான போரை மிக நுணுக்கமாகப் பதிவு செய்துள்ளாய். இது வெறும் கவிதையல்ல, ஒரு இனத்தின் அழகுரல்; அதே சமயம் "முளைத்து எழுந்த" விடுதலையின் ஒளி.
